

10. maj 2006

EM06/10
FM 2006/24

Bemærkninger til forordningsforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning:

På Forårssamlingen 2004 fremlagde Landsstyret "Teleredegørelse for Grønland 2004" til debat med henblik på at formulere langsigtede målsætninger for, hvordan man ønsker, at telesektoren skal indrettes, jf. forlæggelsesnotat FM 2004/28.

Det er Landsstyrets overordnede opfattelse, at telekommunikation både skal binde landet sammen og samtidig understøtte en ønsket udvikling inden for vigtige indsatsområder, der kan afgrænses geografisk eller erhvervsmæssigt. Det er vigtigt at sikre hele befolkningen adgang til grundlæggende telefoni og internet, og samtidig være opmærksom på, at teletjenesterne udstikker rammerne for det private erhvervsliv, det offentlige og den enkelte borger.

Dette indebærer, at der lægges op til, at telesektoren i Grønland udvikles i forskellige tempi på forskellige delmarkeder. Grønland kan inddeles i vækstcentre, hvor erhvervslivet og store dele af befolkningen er koncentreret, og som dermed har et forretningsmæssigt grundlag for konkurrence og udvikling af teletjenester. I modsætning hertil kan der være en række delmarkeder i yderområderne, som hver for sig ikke er tilstrækkelig store til at oppebære avancerede teletjenester på forretningsmæssige vilkår. En specificeret forsyningspligt definerer derfor, hvilke tjenester og hvilke maksimalpriser yderområderne skal tilbydes. Fokus er således på at sikre de samfundsøkonomiske fordele, der eksisterer ved at udvikle telesektoren der, hvor de forretningsmæssige forudsætninger er størst.

Endvidere er det Landsstyrets opfattelse, at den allerede påbegyndte liberalisering af telesektoren skal fortsætte i et kontrolleret omfang, som både sikrer overblikket over konsekvenserne, og samtidig giver mulighed for at imødekomme hensynet til en smidigere og mere omstillingsparat telesektor.

De særlige vilkår for telekommunikation i Grønland har især koncentreret sig om den høje omkostning og den relativt begrænsede kapacitet forbundet med langdistancekommunikationen mellem byer og bygder, det vil sige via radiokæden og via satellit. Den teknologiske udvikling må imidlertid forventes fortsat at ændre på disse forhold. Særligt må det forventes, at den marginale omkostning for øget transmissionskapacitet fortsat vil falde. Dette betyder, at telekommunikation i stadig

stigende grad vil kunne tjene til at skabe sammenhæng i det grønlandske samfund, og at telekommunikationspolitikken kan tilrettelægges med henblik på at fremme forbruget af telekommunikation i Grønland.

Der er samtidig en udvikling i gang, også i Grønland, hvor stadig flere tjenester baserer sig på en og samme netværksteknologi, nemlig den, der anvendes i internettet, og som betegnes IP (Internet Protokol). Dette gælder allerede stort set alle IT-anvendelser, men gælder nu også i hastigt stigende grad for mere traditionelle tjenester som telefoni og TV. Der sker derfor dels en såkaldt konvergens mod en og samme teknologi, dels en grundlæggende ændring af markedsforholdene, idet disse tjenester nu kan etableres på internettet, alene ved brug af passende terminaludstyr og under forudsætning af en tilstrækkelig kapacitet på internetforbindelserne. Den meget omtalte "gør-det-selv-telefonitjeneste" Skype er et eksempel på denne udvikling. Skype tillader personer, der har installeret et (gratis) program på deres personlige computer, at tale sammen over internettet, hvor som helst i verden, uden anden betaling end for internetforbindelsen. Kvaliteten af en sådan samtale nærmer sig den, man er vant til med en ordinær telefon. Der findes nu også udstyr på markedet, der tillader, at man benytter Skype (eller lignende) med brug af sædvanlige telefoner, evt. endda trådløse telefoner. Denne udvikling må forventes at betyde fundamentale ændringer i markedsforholdene på teleområdet, også i Grønland.

Den hidtidige takstpolitik, hvor internet-trafik afregnes efter trafikmængde, medfører et forbrugsmønster, der tager udgangspunkt i, at transmissionskapacitet er en dyr og begrænset ressource, og vanskeliggør samtidig en udvikling i Grønland, hvor internetteknologien anvendes til disse nye formål. Som nævnt gælder det også for Grønland, at den marginale omkostning for yderligere transmissionskapacitet er faldende, og en fremadrettet telepolitik må derfor tage udgangspunkt i et fremtidsscenario, hvor transmissionskapacitet ikke, heller ikke i økonomisk forstand, er en knap ressource.

Liberaliseringspolitikken vil således skulle tilpasses såvel markedsforholdene som den teknologiske udvikling.

Der lægges op til tjenesteliberalisering som det første skridt. Dette indebærer, at teleinfrastrukturen som minimum skal udskilles regnskabsmæssigt. Tjenesteudbydere kan mod betaling anvende infrastrukturen til at levere teletjenester til de grønlandske virksomheder og privatkunder de steder, hvor der er forretningspotentiale.

Adgangen for tjenesteudbydere til at benytte infrastrukturen skal sikres regulatorisk, såvel med hensyn til priser som øvrige vilkår. Tilsvarende skal adgangen til at udveksle trafik sikres, således at kunder hos én udbyder kan kommunikere med kunder hos en anden. Priserne for denne samtrafik vil være af væsentlig telepolitisk betydning; priserne for anvendelsen af langdistanceforbindelserne vil have særlig betydning for tjenesteudbydernes udbud af tjenester i de mindre byer og bygder. Dette skal således ses i sammenhæng med fastlæggelsen af forsyningspligten og de tilhørende maksimalpriser til brugerne.

Landsstyrets kortsigtede strategiske mål er, at der skal gennemføres en tjenesteliberalisering af adgangen til at udbyde en internettjeneste.

Landsstyrets kortsigtede strategiske mål er endvidere, at etablere en Telestyrelse som er uafhængig af Landsstyret. Baggrunden for dette er bl.a. at sikre, at der er en administrativ adskillelse mellem det politiske niveau, som udfærdiger og godkender landets love og det administrative niveau, hvor lovene udmøntes og reguleres. Ligeledes sikres der en adskillelse mellem den myndighed, der administrerer ejerskabet af teleselskabet og den myndighed, der regulerer teleområdet. Det er en problemstilling, der er kendt i telekommunikationssektoren i andre lande.

Førend dette er muligt, er der behov for at revidere den nuværende telelovgivning, som stammer fra 1993. Den nuværende lovgivning giver for eksempel ikke mulighed for at liberalisere udbud af teletjenester, men giver alene mulighed for at udstede koncessioner, hvilket ikke anses for en smidig løsningsmodel.

Landsstyret er meget opmærksom på vigtigheden af en effektiv regulering af telesektoren og har derfor til hensigt at udvikle og styrke Telestyrelsen. Der er allerede i dag et nært samarbejde mellem Hjemmestyret og den danske IT- og Telestyrelse. Dette samarbejde skal styrkes med henblik på at lære af de regulatoriske erfaringer, man der har gjort sig, og for at sikre den videre fremdrift og udvikling af de rette rammer for telesektoren.

Udvikling og opretholdelse af effektive teletjenester kan kompensere for store geografiske afstande, stimulere udviklingen af det grønlandske erhvervsliv og den grønlandske kultur samt medvirke til opretholdelsen af det fælles tale- og skriftsprog. Forhold, som alle kan være med til at binde Grønland sammen.

Landsstyrets overordnede vision for telekommunikationens udvikling i Grønland er, at borgere, virksomheder og den offentlige administration i hele Grønland til enhver tid sikres en tidssvarende, effektiv og billig elektronisk kommunikation.

Landsstyret finder, at revisionen af gældende lovgivning mest hensigtsmæssigt sker ved fremlæggelse af dette forordningsforslag, der foreslår den gældende landstingsforordning om telekommunikation og teletjenester ophævet, da de foreslåede ændringer er af væsentlig omfang.

Det nuværende lovgrundlag for telekommunikation i Grønland er landstingsforordning nr. 10 af 28. oktober 1993 om telekommunikation og teletjenester, som ændret ved landstingsforordning nr. 12 af 6. november 1997.

Landsstyret har taget initiativ til en modernisering af lovgivningen med udgangspunkt i "Teleredegørelse for Grønland 2004", der blev fremlagt på Landstingets Forårssamling 2004.

2. Forordningsforslagets hovedpunkter:

I. En mere fleksibel lovgivning - Rammelov

For at sikre, at lovgivningen løbende kan tilpasses til de muligheder den teknologiske udvikling medfører, er forordningsforslaget udformet som en rammelov. Dette betyder, at Landsstyret indenfor den foreslåede bemyndigelse, kan tilpasse lovgivningen, når markedsforhold og ny teknologi tilsiger dette, uden at Landstinget skal inddrages. Er der tale om beslutninger af større økonomisk betydning for samfundet, som for eksempel yderligere liberalisering udover den kortsigtede strategi, jf. ovenfor, skal disse forinden forelægges Landstingets Finansudvalg.

I forbindelse med lovrevisionen foreslås således en gennemgribende ændring af balancen mellem den lovfæstede del af reguleringen og den del, der reguleres på bekendtgørelsesniveau. Det skal være muligt indenfor lovgivningens overordnede målsætninger, løbende at kunne justere reguleringen i takt med, at teknologien, markedet og konkurrencen udvikler sig, uden en fornyet, langsommelig lovgivningsproces. En sådan model vil skabe den fleksibilitet, som et marked i konstant dynamisk udvikling nødvendiggør.

Telekommunikation er af vital betydning for det grønlandske samfund. Eventuelle liberaliseringstiltag skal derfor vurderes nøje, inden de iværksættes. Principielt bør opretholdelse af forsyningssikkerheden gå forud for ønsket om øget konkurrence.

II. Eneretsbestemmelser kontra liberalisering

Det skal holdes for øje, at dette forordningsforslag ikke, i sig selv, indebærer en liberalisering, men at forslaget alene skaber rammerne for, at Landsstyret, efter at de samfundsmæssige effekter er analyseret, kan vælge at liberalisere dele af det grønlandske telekommunikationsmarked.

Landsstyret vil fortsat opretholde Grønlands Hjemmestyres eneret til anlæg og drift af al telekommunikationsinfrastruktur, der muliggør elektronisk kommunikation mellem byer, bygder og udlandet, det vil sige at det med dette forordningsforslag ikke er muligt at liberalisere radiokæden og satellitforbindelsen. Landsstyret vil desuden opretholde eneretten til anlæg og drift af den trådbundne telekommunikationsinfrastruktur i byer og bygder. Det nye er, at Landsstyret kan liberalisere de tjenestoområder, hvor den teknologiske udvikling giver mulighed herfor under forudsætning af, at der samtidig på markeds-mæssige vilkår kan opnås en konkurrencesituation, der vil tilgodese en bedre, hurtigere og/eller billigere udvikling af den pågældende teletjeneste, for eksempel i form af, at forbrugerne får flere produkter at vælge imellem, og således at det samlet bliver en gevinst for samfundet.

I forordningens første kapitel omhandlende Grønlands Hjemmestyres eneret til offentlig telekommunikation foreslås således indsat en bestemmelse, som bemyndiger Landsstyret til at liberalisere teletjenester, der er undergivet eneret.

Det hidtidige princip om ikke at liberalisere, før konsekvenserne herved er nøje undersøgt, skal fortsat opretholdes. En liberalisering af et givent forretningsområde

bør således være til gavn for det grønlandske samfund som helhed, og ikke medføre ukontrollerede udgiftsstigninger for borgere, erhvervsliv og administration.

Forordningsudkastet forudsætter, at der ved eventuel beslutning om liberalisering fastsættes regler om for eksempel oprettelse af en telestyrelse og et teleklagenævn, principper for forsyningspligt og dækning af eventuelle forsyningspligtsunderskud, håndtering af samtrafik samt forbrugerbeskyttelse.

III. Telestyrelsen

Indførelse af tjenesteliberalisering vil have betydelige konsekvenser i forhold til den nuværende regulatoriske opsætning. Først og fremmest kræves en klar opgave- og ansvarsfordeling mellem markedets aktører, herunder den nuværende eneretshaver (TELE Greenland A/S), det politiske system samt tilsynsmyndighederne. Dette indebærer, at der så vidt muligt skal etableres "vandtætte skotter" mellem henholdsvis markedets aktører, det politiske system og Telestyrelsen.

Det foreslås, at der etableres en telestyrelse, og at det af lovgivningen klart fremgår, at Landsstyret ikke kan give Telestyrelsen tjenestebefalinger om varetagelse af myndighedsopgaver vedrørende konkrete sager, som for eksempel Telestyrelsens lovpligtige tilsynsaktiviteter. Landsstyret har ingen mulighed for at dispensere i de enkelte sager, der afgøres af Telestyrelsen. Afgørelser, der træffes af Telestyrelsen, kan efterfølgende påklages til et teleklagenævn, der har den endelige afgørelse i sagen. Landsstyret kan ikke ændre Teleklagenævnets afgørelse.

For at Telestyrelsen skal opnå uafhængighed i forhold til Landsstyret foreslås dels, at Telestyrelsen fysisk placeres et andet sted end Direktoratet for Boliger og Infrastruktur (eller det dertilhørende ressortområde), dels at Telestyrelsen får egen ledelse.

Det foreslås, at Telestyrelsen lægges sammen med Fællessekretariatet for Konkurrencenævnet og Grønlands Forbrugerråd. En lignende konstruktion kendes fra Færøerne. Baggrunden for dette er, at der er tale om nært beslægtede områder, idet teleområdet både indeholder konkurrencemæssige og forbrugermæssige aspekter. En vigtig faktor er, at det for eksempel vil være muligt at dele sekretariatsfunktioner og lokaleomkostninger for derved at holde de administrative udgifter nede. Der lægges op til en "praktisk" fysisk sammenlægning og ikke en administrativ sammenlægning med fælles ledelse.

Der foreslås, i forhold til den nuværende lovgivning, indsat bestemmelser, som sikrer, at Telestyrelsen har visse tilsynsforpligtelser på forbruger- og forsyningspligtområdet. I samme anledning skal Telestyrelsen derfor gives vide muligheder for at søge sager oplyst.

Telestyrelsen skal have mulighed for at kunne foretage tekniske undersøgelser i det omfang det skønnes nødvendigt for administrationen af regler, der sikrer grundlæggende brugerrettigheder i forbindelse med aftaler om levering af elektroniske kommunikationsnet eller tjenester.

Telestyrelsen skal kunne foretage stikprøveundersøgelser til brug for fremtidig behandling af klagesager eller rekvirere eksternt bistand hertil fra andre.

Det er kutyme, at telestyrelser verden over finansieres af telesektoren. Denne finansieringsform foreslås også indført for den grønlandske Telestyrelse i form af en afgift på langdistancekommunikation i engros leddet.

Afgiften på langdistancekommunikation forudsættes opkrævet af koncessionshaveren, når denne videresælger langdistancekommunikationen til andre tjenesteudbydere eller til eventuelle datterselskaber internt i koncernen. Afgiften kan således opkræves ét sted og vil, indirekte, dermed blive pålagt alle tjenester i forhold til deres forbrug af langdistancekommunikation. Landsstyret kan dog vælge at fastsætte forskellige afgiftsprocenter for forskellige dele af langdistancekommunikationen (for eksempel radiokæde/satellit), men stadig således at afgiften er uafhængig af, hvilken tjeneste, der benytter langdistancekommunikationen.

Analysen foretaget af Ementor i "Teleredegørelse for Grønland 2004" pegede på, at underskuddet på forsyningspligtjenester lå mellem 38 og 48 millioner kr. per år. Forsyningspligten var defineret til at omfatte fastnettelefoni, ISDN og dial-up internetadgang. Hvis man indregner hvad det koster, hvis også andre områder såsom mobiltelefoni og ADSL, som ikke i dag er dækket af forsyningspligten, skal liberaliseres og pålægges forsyningspligt, så er det samlede forsyningspligtunderskud i et fuldt liberaliseret marked større. TELE Greenland A/S anslår det til over 100 millioner kr. per år. Derfor vil afgiftens størrelse blive fra 2 millioner kr. per år op til godt 100 millioner kr., hvis der gennemføres en fuld liberalisering og hele finansieringen sker gennem afgiften.

I den forbindelse er det vigtigt at erindre, at formålet med afgiften er at flytte krydssubsidieringen ud fra TELE Greenland, så den bliver mere gennemsigtig. Der er således som udgangspunkt ikke tale om en ekstra afgift i forhold til i dag, men en flytning af krydssubsidieringen.

Det forudsættes, at der efter ikrafttrædelse af forordningen vil skulle bruges en del tid på at udarbejde analyser af markedet og økonomiske konsekvensberegninger af liberaliseringsmodeller. På baggrund af, hvilke tjenester Landsstyret vælger at liberalisere og hvor hurtigt, skal der udarbejdes bekendtgørelser for området. For at undgå at der opstår finansieringsproblemer, er det nødvendigt at det ved Telesektionens omdannelse til telestyrelse sikres, at finansieringen følger med således, at der ikke opstår et hul i finansieringen. Det forudsættes at den nuværende model, hvor Telesektionen er placeret i Direktoratet for Boliger og Infrastruktur, fortsætter indtil de nødvendige analyser og bekendtgørelser er udarbejdet. På baggrund af dem vil det være muligt at fastsætte det foreløbige niveau for afgiften, som skal vedtages i Landstingsfinansloven. Først ved ikrafttræden af den vedtagne Landstingsfinanslov forudsættes Telestyrelsen at blive oprettet, så den kan finansieres af den opkrævede afgift. Der vil således ikke opstå mellemliggende perioder, hvor der er tvivl om finansieringen af arbejdet.

Afgiften forudsættes at bestå af to uafhængige komponenter, hvis størrelse skal fastsættes således at de netop dækker henholdsvis udgifterne til Telestyrelsen og et givent forsyningspligtunderskud. Som udgangspunkt skal den ved Telestyrelsens etablering kunne dække de forventede omkostninger på ca. 2 mio. kr. jf. bemærkningerne til afsnit 4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet. Således vil det indtil der kommer flere aktører på markedet, stadig være koncessionshaver der finansierer Telestyrelsen.

Varetagelse af forvaltningen af radiokommunikationsområdet er omkostningsneutral for Telestyrelsen, idet området er selvfinansieret blandt andet i form af frekvensafgifter og gebyrer på udstedelse af radiocertifikater.

IV. Teleklagenævn

Det foreslås i forordningsforslaget, at Landsstyret kan oprette et teleklagenævn. Formålet med at oprette et sådant nævn er at samle den nødvendige faglige kompetence til, på domstolslignende facon, at afgøre komplicerede teletekniske sager.

Oprettelse af et domstolslignende organ i form af et teleklagenævn vil ikke udelukke indbringelse for de almindelige domstole, men vil give koncessionshaver, tjenesteudbydere og forsyningspligtudbydere et fagligt velfunderet forum for løsning af opståede tvister, som har afgørende økonomisk betydning.

V. Forsyningspligt

Forsyningspligt handler grundlæggende om at sikre udbud af basale teletjenester til de grupper eller områder, der med overvejende sandsynlighed ikke vil få udbudt basale teletjenester på et frit og ureguleret marked. Tjenesterne skal stilles til rådighed til en overkommelig pris og i en given kvalitet for forbrugere og brugere.

Det foreslås, at Landsstyret bemyndiges til at fastsætte de forsyningspligtige ydelser ud fra den gruppe af teletjenester, der kan nås af den overvejende del af befolkningen i dag, som taletelefoni, bredbånd og mobiltelefoni.

Landsstyret besluttede i 2004, at mobiltelefoni skulle udrulles til alle byer og bygder med mindst 70 indbyggere. Ved udgangen af 2005 forventes denne udrulning gennemført. For at sikre, at mobiltelefoni ikke fjernes i disse byer og bygder eller ikke bliver vedligeholdt i fremtiden, kan Landsstyret beslutte et differentieret omfang af forsyningspligt på mobiltelefoni. Formålet er ikke at dække hele landet med mobiltelefoni, men som minimum at sikre tjenesten i de byer og bygder, hvor tjenesten allerede er udrullet.

Det foreslås endvidere, at Landsstyret bemyndiges til at fastsætte den nærmere afgrænsning af forsyningspligten. Idet det er meget dyrt for samfundet at forsyne ensomtliggende beboelser uden for by- og bygdezone, vil der kunne fastsættes en forsyningspligt, som kræver en egenbetaling fra brugeren ud over en vis beløbsstørrelse. Der er tale om en engangsudgift, der betales ved oprettelsen af den

pågældende teletjeneste. Dette vil indebære, at ensomtliggende fåreavlere, rensdyravlere, outfittere, fangstpladser og lignende, selv skal finansiere resten af omkostningerne for oprettelse af teleinstallationer, når omkostningerne til disse overstiger den fastsatte beløbsstørrelse.

VI. Forsyningspligtunderskud

Hvis Landsstyrets fastsættelse af maksimale takster for en forsyningspligtjeneste, der er liberaliseret, fører til en begrundet forventning hos forsyningspligtselskabet om, at tjenesten vil være underskudsgivende, kan selskabet fremadrettet for kommende budgetår ansøge Landsstyret om at få dette forsyningspligtunderskud refunderet.

Ansøgningen skal begrundes med et passende dokumenteret budget for tjenesten, som baserer sig på de regnskabsprincipper, som Landsstyret har fastsat. Den endelige refusion vil blive baseret på de endelige regnskaber.

Forsyningspligtregnskaberne vil være baseret på den indtjening, som kunne være opnået ved de faktisk afsatte tjenester til de tilladte maksimalpriser, det vil sige uden hensyntagen til eventuelle rabatter, prisreduktioner og lignende. Indtjeningen ved nærtbeslægtede tillægstjenester skal medtages, for eksempel reklameindtægter fra udgivelse af en telefonbog. Omkostningerne baseres på gængse regnskabsprincipper med afskrivning af aktiver og forrentning af anvendt kapital (med reference til aktivernes nedskrevne værdi) til markedsrente, og omfattende direkte og indirekte driftsomkostninger efter princippet om fuldt fordelte omkostninger, dog undtages omkostninger til drift af hovedkontorsfunktioner, til reklame og markedsføring og til udvikling.

For forsyningspligtjenester, der er liberaliserede, kan Landsstyret bestemme:

- at de pågældende maksimaltakster sættes op med henblik på at eliminere fremtidige forsyningspligtunderskud, eller
- at forsyningspligtunderskuddet skal finansieres ved at opkræve en omsætningsafhængig forsyningspligtavgift vedrørende benyttelsen af langdistancekommunikation, det vil sige radiokæde og satellit, eller
- en kombination heraf.

Forsyningspligtavgiften vedrørende langdistancekommunikation opkræves på samme måde som afgiften til finansiering af Telestyrelsen, jf. punkt III.

I det omfang, den faktisk opkrævede forsyningspligtavgift i det enkelte år overstiger det opståede forsyningspligtunderskud, bemyndiges Landsstyret til at henlægge overskuddet til anvendelse i det næste finansår, hvor det overskydende beløb modregnes i fremtidige års behov for at opkræve ydelsen/afgiften. Er det opkrævede beløb (inklusive eventuelt overskydende beløb fra året før) mindre end forsyningspligtunderskuddet, vil restbeløbet være at betragte som et tilgodehavende for forsyningspligtudbyderen og vil blive indregnet i fremtidige års behov for at opkræve ydelsen/afgiften.

For forsyningspligtjenester, der fortsat er under Grønlands Hjemmestyrets eneret, og dermed leveres under koncessionen, forudsættes det, at de fastsatte maksimalpriser vil tillade, at tjenesten som helhed på sigt ikke er underskudsgivende, jf. princippet om afskaffelse af krydssubsidiering mellem tjenester. Derfor kan der heller ikke opstå et forsyningspligtunderskud på et koncessioneret område.

VII. Samtrafik

Det er afgørende for nytten af en telekommunikationstjeneste, at den kan skabe kommunikationsveje mellem alle brugere af tjenesten. For at dette kan realiseres, skal brugere fysisk tilsluttes nettet, og forskellige net med samme tjeneste skal kobles sammen både fysisk og tjenestemæssigt. Dette kaldes samtrafik eller interconnection.

Dette sker typisk internationalt mellem forskellige landes net, men der er et tilsvarende behov mellem konkurrerende udbydere af en tjeneste på samme marked. Etablering af samtrafik kan dog ikke forventes at ske uden videre mellem konkurrerende udbydere og i særdeleshed ikke, når en udbyder har en væsentlig stærkere markedsposition end sine konkurrenter. Ved en tjenesteliberalisering må adgangen til samtrafik altså sikres gennem lovgivningen.

Telestyrelsen gives derfor bemyndigelse til at sikre, at samtrafik er både kommercielt og teknisk tilgængelig i praksis. Det gøres ved at give andre tjenesteudbydere ret til at få opfyldt ethvert rimeligt krav om samtrafik med koncessionshaveren vedrørende de liberaliserede tjenester, som de agter at udbyde.

I forbindelse med en hel eller delvis tjenesteliberalisering vil de nye tjenesteudbydere typisk desuden have behov for at kunne anvende koncessionshaverens infrastruktur i form af bæretjenester. Der vil derfor være behov for at pålægge koncessionshaver at tilbyde et antal bæretjenester til andre udbydere.

VIII. Forbrugerbeskyttelse

For dette område foreslås indført regler om minimumskrav til udbydere af telekommunikationsinfrastruktur og teletjenester til slutbrugere. I gældende lovgivning godkender Landsstyret abonnementsvilkår og takster for de koncessionerede tjenester, og den enkelte slutbruger er derved sikret et vist minimumsindhold af oplysninger og services.

Såfremt Landsstyret, efter bemyndigelse fra Landstinget, liberaliserer dele af Grønlands Hjemmestyres eneret på telekommunikationsområdet, er der behov for generelt at kunne kræve visse minimumsregler overholdt af alle udbydere for at kunne beskytte den enkelte slutbruger.

Der er i forslaget henlagt en større del af reguleringen til bekendtgørelsesniveau, idet reguleringen skal kunne stå mål med kreativiteten og innovationen i forbindelse med udviklingen af nye slutbrugerprodukter.

IX. Samfundsvigtig telekommunikation

Efter terrorangrebet i USA den 11. september 2001 blev der sat fokus på beredskabet i Danmark og i Grønland, og der blev på Landsstyremøde den 20. december 2001 politisk prioriteret ressourcer i Grønlands Hjemmestyre til at kortlægge beredskabet i Grønland.

En betingelse for, at beredskabs- og alarmeringsplaner kan anvendes, er et funktionsdygtigt og forsvarligt kommunikationsapparat, og at forsyningssikkerheden er i orden. Derved er telekommunikation meget vital for Grønland.

Der foreslås derfor indsat en bestemmelse, der giver bemyndigelse til, at Landsstyret kan fastsætte nærmere regler om, at udbydere af telekommunikationsinfrastruktur og teletjenester skal foretage en nødvendig planlægning og træffe nødvendige foranstaltninger for at sikre denne samfundsvigtige telekommunikation.

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige:

Forslaget forventes ikke at medføre økonomiske eller administrative konsekvenser for kommunerne.

De nuværende 2 medarbejdere i telesektionen under landsstyreområdet for Boliger og Infrastruktur samt 2 medarbejdere i Radioforvaltningen overgår til Telestyrelsen. De 2 medarbejdere fra Radioforvaltningen er omkostningsneutrale for Telestyrelsen, idet området er selvfinansieret blandt andet i form af frekvensafgifter og gebyrer på udstedelse af radiocertifikater.

I dag finansieres telesektionen af en månedlig ydelse fra koncessionshaver på op til 90.000 kr. til Hjemmestyrets dokumenterede omkostninger for varetagelse af de departementale funktioner i forhold til telekommunikation, radiokommunikation og postvæsen. I forbindelse med den øgede fokus på en mulig liberalisering af den grønlandske telesektor eller dele af denne, er det u hensigtsmæssigt, at de departementale opgaver finansieres af telebranchen. I dag er det kun TELE Greenland A/S, der afholder omkostningerne til varetagelse af telekommunikationsområdet, idet de er den eneste aktør på markedet.

Det forslås, at Telestyrelsens myndighedsopgaver vedrørende behandling og afgørelse af enkeltsager, og Telestyrelsens tilsynsforpligtelser med henblik på at sikre overholdelse af denne forordning og administrative forskrifter udstedt i medfør heraf, finansieres af telebranchen, mens de departementale opgaver finansieres af landskassen.

Finansiering af de departementale opgaver forventes at medføre en udgift for Hjemmestyret på 1 årsværk, hvilket anslås til at udgøre 400.000 kr. Direktoratet for Boliger og Infrastruktur forventer selv at kunne finansiere de departementale opgaver indenfor rammerne af det nuværende budget.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet:

En liberalisering af teletjenester vil kunne medføre en nedgang i den nuværende enekoncessionshavers (TELE Greenland A/S) omsætning og overskud, hvilket vil formindske muligheden for udbyttebetaling fra selskabet. Det er vanskeligt at forudsige effekten af en liberalisering for det tidligere monopolselskab. Det vil i høj grad afhænge af selskabets evne til at agere på og tilpasse sig et liberaliseret telemarked. Endvidere afhænger det af, i hvilken hastighed en liberalisering foregår samt hvilke tjenester, der omfattes.

Telekommunikation skal binde landet sammen og samtidig understøtte en ønsket udvikling inden for vigtige indsatsområder, der kan afgrænses geografisk eller erhvervsmæssigt. Det er vigtigt at sikre hele befolkningen adgang til grundlæggende telefoni og internet og samtidig være opmærksom på, at teletjenesterne udstikker rammerne for det private erhvervsliv, det offentlige og den enkelte borger.

Med denne optik kan Grønland indeles i vækstcentre, hvor erhvervslivet og store dele af befolkningen er koncentreret, og som dermed har et forretningsmæssigt grundlag for konkurrence og udvikling af teletjenester. I vækstcentrene vil erhvervslivet kunne forvente et tjenesteudbud, der i højere grad er tilpasset den enkelte virksomheds behov. I modsætning hertil kan der være en række delmarkeder i yderområderne, som hver for sig ikke er tilstrækkelig store til at oppebære avancerede teletjenester på forretningsmæssige vilkår.

Der foreslås indsat en hjemmelsbestemmelse til, at Landsstyret kan pålægge telebranchen en særlig afgift på forbrug af langdistancekommunikation. Formålet med denne bestemmelse er at sikre, at telebranchen finansierer Telestyrelse, Teleklagenævn og et eventuelt forsyningspligtunderskud. Indtil liberaliseringsprocessen tager sin begyndelse, vil den nuværende koncessionshaver være den eneste udbyder på markedet, og vil således også være den eneste, der finansierer Telestyrelsen og Teleklagenævnet.

Afgiften bliver pålagt langdistancekommunikation og må forventes at slå igennem på priserne for en række teletjenester, omfanget kommer til at afhænge af afgiftens størrelse.

I opstartsfasen forventes udgifterne til Telestyrelsen at udgøre 2 mio. kr., fordelt med ca. 1 mio. til lønninger og overhead (faste omkostninger) samt 1 mio. til analysearbejde og udredninger.

Det er ikke hensigten, at Teleklagenævnet skal oprettes med det samme, men oprettelsen bør ske inden en liberalisering igangsættes. Der vil ikke kunne klages over Telestyrelsens afgørelser til Teleklagenævnet før Teleklagenævnet er oprettet. Ønsker man at klage over Telestyrelsens afgørelse før Teleklagenævnet er oprettet, er man henvist til at anlægge sag ved domstolene.

Der budgetteres med 150.000 kroner årligt til Teleklagenævnets virksomhed, fordelt med 50.000 kr. i honorar til Teleklagenævnets medlemmer og 100.000 kr. i rejseudgifter.

Rejse- og opholdsudgifter udgør en forholdsmæssig stor andel af budgettet. På baggrund af samfundets størrelse, kan det være vanskeligt at udpege en herboende som teleteknisk sagkyndig, da det forudsættes, at vedkommende skal være uafhængig af brancheinteresser. Endvidere vil der også skulle afsættes penge til rejser internt i Grønland.

5. Økonomiske konsekvenser for borgerne:

Grønlands Hjemmestyres eneret til telekommunikation og koncessioneringen af denne har hidtil betydet, at det har været muligt at krydssubsidiere inden for den enkelte tjeneste, således at for eksempel overskud på telefonkunder i de større byer, har kunnet dække et underskud på telefonkunder i bygderne. En liberalisering vil betyde, at det ikke længere er muligt at krydssubsidiere inden for den enkelte liberaliserede tjeneste.

Det må forventes, at konkurrence hovedsageligt vil opstå i de større byer, og at nye udbydere af en liberaliseret tjeneste primært vil udbyde denne de steder, hvor tjenesten kan give overskud. Fordelen herved er, at der kan forventes et større og mere differentieret tjenesteudbud i de større byer. Ulemperne vil modsat være, at randområderne, det vil sige yderområderne, ikke tilbydes de samme tjenester som i byerne. Endvidere vil private forbrugere kunne opleve en voksende kompleksitet og mindre gennemsigtighed med hensyn til priser og vilkår.

En specificeret forsyningspligt definerer derfor, hvilke tjenester og hvilke maksimalpriser yderområderne skal tilbydes. Fokus er således på at sikre de samfundsøkonomiske fordele, der eksisterer ved at udvikle telesektoren der, hvor de forretningsmæssige forudsætninger er størst.

Idet det er meget dyrt for samfundet at forsyne ensomtliggende beboelser uden for by- og bygdezone, vil Landsstyret i bekendtgørelsesform kunne fastsætte en forsyningspligt, som kræver en egenbetaling fra brugeren ud over en vis beløbsstørrelse. Dette vil indebære, at ensomtliggende fåreavlere, rensdyravlere, outfittere, fangstpladser og lignende, selv skal finansiere resten af omkostningerne for oprettelse af teleinstallationer, når omkostningerne til disse overstiger den fastsatte beløbsstørrelse.

Afgiftens konsekvenser for borgerne:

Da afgiften bliver pålagt i engrosleddet, vil forbrugerne ikke direkte opleve den, men den kommer til at indgå i prisen på en række produkter, baseret på deres forbrug af langdistancekommunikation.

En afgift med et provenu på ca. 2 mio. kr. fordelt på al langdistancekommunikation vil givet betyde at afgiften pr. enhed bliver så beskeden, at prisstigningen i engrosleddet sandsynligvis ikke slår igennem på prisen af de tilknyttede slutbrugerprodukter.

For større afgiftssatser er det usandsynligt, at udbydere ikke vil overvælde dele af, eller hele afgiften på kunderne. Derfor vil tjenester der indeholder langdistancekommunikation alt andet lige opleve en prisstigning, som følge af afgiften. Da afgiftens størrelse nøje hænger sammen med det forsyningspligtunderskud der opstår ved en liberalisering, vil provenuet være nødt til at stige i takt med forsyningspligtunderskuddet. Således er det sandsynligt at provenuet fra afgiften stiger over tid. Hvis trafikken ikke vokser tilsvarende vil det betyde at afgiftssatsen kommer til at stige.

6. Administrative konsekvenser for borgerne:

Forslaget forventes ikke at medføre administrative konsekvenser for borgerne.

7. Miljø- og naturmæssige konsekvenser:

Forslaget forventes ikke at have miljø- eller naturmæssige konsekvenser.

8. Forholdet til Rigsfællesskabet og selvstyre:

Forslaget forventes ikke at have konsekvenser for forholdet til Rigsfællesskabet og selvstyre.

9. Høring:

Forslaget har været i høring hos: ArctiComm ApS, Comby A/S, Direktoratet for Erhverv, Landbrug og Arbejdsmarked, Direktoratet for Fiskeri og Fangst, Direktoratet for Miljø og Natur, Direktoratet for Selvstyre, Direktoratet for Sundhed, Erhvervsrådet, Familiedirektoratet, Grønlands Arbejdsgiverforening, Grønlands Forbrugerråd, Grønlandsbanken A/S, Grønlands Hjemmestyrets edb-afdeling, ILIK, INI A/S, Inu:IT A/S, IT-Partner Greenland A/S, IT-rådet, KANUKOKA, Direktoratet for Kultur, Uddannelse, Forskning og Kirke, Kimik IT A/S, KIT A/S, KNR, Konkurrencenævnet, Kontor og Data Sisimiut ApS, Landsstyrets Sekretariat, MDC Data Greenland ApS, Nuka A/S, Nukiit, Nukissiorfiit, Nuna IT ApS, Personaledirektoratet, Råstofdirektoratet, Skattedirektoratet, STTK (Sinerissami Takusassiiviit Tusagassiiviillu Kattuffiat), Sparbank Vest Grønland A/S, TELE Greenland A/S, Udenrigsdirektoratet og Økonomidirektoratet.

Følgende høringsparter har svaret, at de ingen bemærkninger har til forslaget:

Direktoratet for Sundhed, Skattedirektoratet, Familiedirektoratet, Personaledirektoratet

Der er indkommet høringssvar fra ITEK, som er et branchefællesskab for IT, Tele, Elektronik og Kommunikation under Dansk Industri.

De indkomne høringssvar, der indeholder kommentarer til tekniske fejl samt sproglige fejl og mangler, er uden yderligere bemærkninger indarbejdet i forordningsforslaget.

Andre indkomne høringssvar vedrørende udkastets materielle indhold er i det væsentligste gengivet og kommenteret nedenfor. Som det fremgår af de følgende afsnit, har flere af høringssvarene givet anledning til rettelser i udkastet til forordningsforslaget.

Direktoratet for Boliger og Infrastruktur har fundet det mest hensigtsmæssigt, først at kommentere generelle høringskommentarer og derefter at kommentere øvrige høringssvar i kronologisk rækkefølge i henhold til udkastet til forordningsforslaget.

Generelle bemærkninger:

Økonomidirektoratet har anført, at:

Af § 30 (nu § 28) fremgår det, at Telestyrelse, Teleklagenævn samt et eventuelt underskud på forsyningspligtgydelser skal finansieres af telebranchen i form af en afgift på langdistancekommunikation. Af de almindelige bemærkninger til loven (afsnit VI, Forsyningspligtunderskud) fremgår det imidlertid, at Landsstyret kan bestemme, at et eventuelt underskud på liberaliserede forsyningspligtjenester skal finansieres af enten landskassen, af hævede maksimaltakster eller af en omsætningsafhængig forsyningspligtavgift. Økonomidirektoratet finder, at der er uoverensstemmelse mellem § 30 (nu § 28) og de almindelige bemærkninger. Desuden skal Økonomidirektoratet i denne sammenhæng pointere, at såfremt underskuddet forventes dækket af landskassen, skal finansieringen heraf skrives ind i forordningen.

Hertil bemærkes, at det forudsættes, at underskud på forsyningspligten dækkes af afgiften eller alternativt ved at hæve maksimalprisen. Maksimalprisen kan hæves såfremt priselasticiteten på den pågældende teletjeneste ikke betyder, at en sådan prisstigning gør forsyningspligten illusorisk. Landskassen som en mulig finansieringskilde var kun tiltænkt meget specielle situationer. På baggrund af Økonomidirektoratets kommentarer til den løsning, har Direktoratet for Boliger og Infrastruktur fjernet denne mulighed fra de generelle bemærkninger.

Økonomidirektoratet anfører videre:

Af forslaget fremgår det, at størrelsen på afgiften på langdistancekommunikation skal fastsættes i Landstingsfinanslov. Økonomidirektoratet skal anmode om, at Direktoratet for Boliger og Infrastruktur i forordningsforslaget redegør for afgiftens størrelse med de antagelser, der ligger bag. Ligeledes anmodes direktoratet om at redegøre for konsekvenserne af den givne afgiftsstørrelse, herunder også for brugerne.

Hertil bemærkes, at forsyningspligtunderskuddet afhænger af hvilke tjenester Landsstyret vælger at liberaliserer. Der knytter sig meget stor usikkerhed til størrelsen af det samlede forsyningspligtunderskud i Grønland. Det præcise underskud afhænger af omfanget af liberaliseringen, samt hvilken metode Landsstyret vælger at opgøre underskuddet efter.

Vedrørende afgiftens størrelse:

Minimalmodel:

Afgiften skal alene finansiere Telestyrelsen, hvilket betyder, at provenuet fra afgiften skal være i størrelsesordenen 2 millioner kr. per år.

Liberalisering af internetområdet:

Afgiften skal dække Telestyrelsen samt forsyningspligtunderskuddet for internetadgang. Her afhænger prisen af, hvilke tjenester der defineres som forsyningspligtige for internetadgang. Hvis man vælger en model, hvor forsyningspligten omfatter ADSL til byer og bygder vil underskuddet være væsentligt større, end hvis man sætter minimumskravet til dial-up internetadgang. Vælges det kun at tillade videresalg, udlån/udleje af en internetforbindelse vil der sandsynligvis ikke opstå et dækningsbehov. Dog vil der, med fremgangen for IP-telefoni, kunne ske en ikke ubetydelig substitution fra ISDN og PSTN tjenester over til internet-telefoni. Det vil yderligere udhule koncessionen med risiko for, at taksterne på de tilbageværende tjenester må hæves.

Fuldstændig liberalisering:

Denne løsning vil have uoverskuelige konsekvenser for telesektoren og anses ikke for realistisk i den nærmeste fremtid.

Derfor er det en forudsætning, at der gennemføres grundige analyser og konsekvensberegninger af de økonomiske forhold ved en given liberaliseringsplan. Liberaliseringen af et givent produkt skal naturligvis kun finde sted i det omfang liberaliseringen forventes at give en samfundsøkonomisk gevinst.

Økonomidirektoratet anfører videre:

Af § 21 (nu § 19), stk. 5 fremgår det, at Landsstyret skal stille sekretariatsbistand til rådighed for Teleklagenævnet. Forventer man, at disse opgaver kan løses inden for rammerne af det ene årsværk, der er nævnt ovenover, eller vil det medføre yderligere udgifter for Hjemmestyret? I så fald anmodes Direktoratet for Boliger og Infrastruktur om at redegøre for finansieringen heraf.

Hertil bemærkes, at der er stadig en række departementale opgaver, som bør forblive i Direktoratet for Boliger og Infrastruktur efter oprettelsen af Telestyrelsen. Opgaverne omfatter for eksempel reguleringen af postområdet, som Telestyrelsen som udgangspunkt ikke skal varetage. Den samlede byrde er anslået til maksimalt 1 årsværk.

Sekretariatsbistanden til Teleklagenævnet ligger ligeledes indenfor rammerne af det årsværk, som er foreslået afsat.

Økonomidirektoratet anfører videre:

Af de almindelige bemærkninger (afsnittet om de økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet) fremgår det, at en liberalisering af teletjenester vil kunne medføre en mindre udbyttebetaling fra TELE Greenland. Økonomidirektoratet skal anmode om, at de økonomiske konsekvenser for Hjemmestyret af en sådan liberalisering fremgår.

Hertil bemærkes, at meget vil afhænge af TELE Greenlands A/S' evne til at tilpasse sig den nye markedsstruktur og agere derefter. Erfaringsmæssigt beholder et tidligere monopolselskab en ganske høj markedsandel på alle liberaliserede områder, selv længe efter en liberalisering. Der er ingen grund til at tro, at det samme ikke vil være tilfældet for TELE Greenland A/S. Da TELE Greenland A/S stadig ejer infrastrukturen, vil enhver vækst i forbruget af teleydelser, som følge af den øgede konkurrence, betyde at TELE Greenland A/S øger sin omsætning. Det er dog usandsynligt at TELE Greenland A/S, stillet overfor en omfattende liberalisering, på kort sigt vil kunne opretholde sin nuværende udbyttebetaling på 30 millioner kr. per. år. Ved en mere gradvis liberalisering vil TELE Greenland A/S, på baggrund af de effektiviseringer konkurrencepresset medfører, have ganske gode muligheder for at opretholde en betydelig udbyttebetaling, hvis det er ejernes ønske. Omvendt vil det øgede konkurrencepres som følge af liberaliseringen betyde, at den inefficiens, der er forbundet med monopoler, vil blive reduceret. Det vil komme kunderne og dermed samfundet som helhed til gode i form af lavere priser og/eller et større udbud af produkter og tjenester.

En række høringsparter har givet udtryk for, at en eventuel liberalisering af det grønlandske telemarked skal foretages velovervejnet, og at der forinden gennemføres grundige analyser, som kan belyse konsekvenserne for det grønlandske samfund. Der er et stort hensyn at tage til forsyningssikkerheden og generelt anføres, at liberalisering kun bør gennemføres, hvis det vil gavne hele samfundet.

Direktoratet for Boliger og Infrastruktur er enig i, at eventuelle liberaliseringer, som måtte blive iværksat efter bestemmelserne i dette forordningsudkast, nøje skal analyseres for at undgå, at dele af den grønlandske befolkning rammes af utilsigtede forringelser i adgangen til telekommunikation. Som nævnt i afsnit 2 i de almindelige bemærkninger bør forsyningssikkerheden gå forud for ønsket om at opnå konkurrence.

Liberalisering skal ikke ske for liberaliseringens skyld, men kun hvis analyser af effekterne viser, at det vil give det grønlandske samfund gevinster i forhold til den nuværende model. Det kan både være økonomiske gevinster samt gevinster i form af et bredere produktudvalg for kunderne. Det er også nødvendigt at vurdere, om gevinsterne ved en liberalisering er større end de administrative omkostninger ved at overvåge og regulere et frit marked.

Bestyrelsessekretariatet, ITEK og TELE Greenland A/S advarer mod muligheden for at opdele TELE Greenland A/S i flere selvstændige selskaber. Dette vil være forbundet med store omkostninger, eksisterende stordriftsfordele kan gå tabt, og en manglende markedsforankring i et eventuelt infrastrukturselskab vil kunne betyde, at et sådant selskab ikke lever op til markedets behov. Ligeledes udtrykkes bekymring

over muligheden for at inddele Grønland i flere regioner, hvor koncessioner kan udstedes til forskellige udbydere. En sådan opsplitning vil blandt andet fjerne eksisterende stordriftsfordele.

Direktoratet for Boliger og Infrastruktur er enig i, at en eventuel selskabsopsplitning skal overvejes nøje, før den kan iværksættes. En opsplitning er et meget vidtgående indgreb og bør ikke gennemføres, hvis mindre indgribende midler, som for eksempel en regnskabsmæssig opsplitning er tilstrækkelig. Forordningsforslaget hjemler en række tiltag, som netop skal sikre, at der kan opnås en effektiv regnskabsmæssig opsplitning. Ligeledes bør konsekvenserne af en geografisk opdeling nøje analyseres, før en sådan besluttet. Igen gælder hovedreglen om, at et givet tiltag bør komme hele samfundet til gode for at kunne iværksættes.

TELE Greenland A/S har anført, at omkostningerne til satellitkommunikation ikke falder på samme måde som kapacitetsomkostninger andre steder i verden, og at der således ikke kan forudsættes faldende omkostninger til kommunikation i Grønland sammenlignet med andre lande. Der udtrykkes endvidere bekymring for, at volumentakseringsprincippet afskaffes.

Hertil bemærkes, at det ikke er en forudsætning for eventuel liberalisering, at kapacitetsomkostningerne falder. Endvidere lægges der ikke op til en afskaffelse af volumentaksering, men der lægges op til, at det skal være muligt at købe en fast kapacitet for eksempel i radiokæden. Prisen på denne kapacitet skal være omkostningsægte, hvorfor det ikke kan udelukkes, at den bliver ganske dyr. Derfor vil der fortsat være behov for at kunne afregne efter brugt volumen.

Bemærkninger til forordningsforslagets enkelte paragraffer:

TELE Greenland A/S har blandt andet bemærket, at:

De opregnede tjenester er ikke sideordnede. Internettjenesten i form af en bredbåndstilslutning er en bæretjeneste, der vil kunne formidle både ip-telefoni (der er nævnt som en telefonitjeneste i bemærkningerne) og hovedparten af de services der pt. sælges som telenettjenester. Et trådløst internet vil kunne formidle en mobilkommunikationstjeneste. Den skelnen mellem tjenester og tillægstjenester der er i bemærkningerne til § 6 (nu § 5) stk. 1 er således ikke komplet. Konsekvensen af dette er, at en liberalisering af internettjenesten inden for et geografisk område vil indebære en total liberalisering af teletjenester i dette område. Mobilkommunikationstjenesten vil dog være afhængig af en samtidig liberalisering af det trådløse net.

I internettet ligger tjenesterne ikke i nettet men udenfor, det vil sige i terminaludstyret. Dette kan eksempelvis være en "WEB browser" på en PC, en IP-Telefon eller en WEB Server. En internet operatør stiller derfor i første omgang et bærenet til rådighed for sine kunder, disse kan så få leveret tjenester fra operatøren, men også fra andre serviceudbydere indenlands eller udenlands.

Ad. Stk. 1, pkt. 5): I og med at nettermineringspunkter senere er defineret som værende grænsefladen mellem slutbrugere og telekommunikationsinfrastrukturen, så betyder bestemmelsen, at teleanlæg, der forbinder eksempelvis udbydere for liberaliserede tjenester, ikke betragtes som værende omfattet af hjemmestyrets eneret og dermed ikke er reguleret gennem lovgivningen - hvad enten der er tale om anlæg etableret internt i Grønland eller mellem Grønland og udlandet. Det er efter TELE's vurdering et betydeligt hul i lovgivningen, som kan give uoverskuelige konsekvenser.

Direktoratet er enig i, at den nuværende skelnen mellem teletjenester, som er videreført fra den gældende lovgivning, ikke giver noget brugbart fortolkningsgrundlag, idet konvergensudviklingen har betydet, at de funktionaliteter, som før kendetegnede de enkelte teletjenester nu kan indeholdes i og dermed leveres ved hjælp af internettet.

Hovedreglen er, både i den nuværende lovgivning og i dette udkast, at Grønlands Hjemmestyre har en generel eneret til udbud af telekommunikation med de specifikke undtagelser som lovgivningen nævner. Da udviklingen har medført, at en skelnen mellem forskellige teletjenester ikke giver mening er § 1 ændret til blot at oplyse om Grønlands Hjemmestyres generelle eneret og specifikke undtagelser til denne.

Til udkastets § 2

TELE Greenland A/S har blandt andet bemærket, at:

Det må anses særdeles problematisk, at der automatisk åbnes for en ren administrativ adgang til vilkårligt at kunne liberalisere kabelnettet i byer og bygder, dersom Landsstyret måtte beslutte at liberalisere trådløs kommunikation indenfor en by eller bygd. Ordene "i særlige tilfælde" i lovtæksten og "særlige forhold taler for det" i lovbemærkningerne må anses for alt for et løst grundlag til, at Telestyrelsen skal kunne træffe afgørelser på området endsige modsætte sig anmodninger om liberalisering. Der må som minimum beskrives, hvilke forhold, der vil kunne begrunde, at Telestyrelsen rent administrativt kan gennemføre liberaliseringer af kabelnettet i byer og bygder.

Hertil skal bemærkes, at der er sket en præcisering af de omtalte bemærkninger.

Til udkastets § 6 (nu § 5)

TELE Greenland A/S har bemærket, at:

I og med andet ikke anføres, og i og med der ikke i lovforslaget er nævnt noget om ophævelse eller ændring af § 2, stk. ,1 i landstingsforordning nr. 11 af 28. oktober 1993 om omdannelse af TELE Attaveqaatit til aktieselskab, så er det underforstået, at den omtalte koncession vil skulle udstedes til TELE Greenland A/S. Det synes som om beslutningen - siden første forslag i 2005 - om at udvide rammelovgivningen til også at kunne opsplitte landet i flere koncessionsområder ikke er konsekvensrettet i nærværende forslag.

Med denne bestemmelse åbnes der op for flere udbydere af samme tjeneste i forskellige regioner. Dette vil alt andet lige betyde, at stordrift forsvinder og servicen kan blive svær at definere entydigt, således at man eksempelvis i Nanortalik får det samme som i Upernavik.

Landsstyret bemyndiges til at liberalisere bl.a. udbudet af de kommercielle, maritime tjenester herunder til et begrænset geografisk område. Det kan virke urimeligt TELE Greenlands store investeringer taget i betragtning samt det forhold, at de udføres integreret med NIS tjenesterne (Nød, Il og Sikkerhed). Disse tjenester bør ikke kunne liberaliseres, da det bl.a. ville medføre, at hele aftalegrundlaget med TDC dermed ville falde til jorden. Tjenesterne burde henføres til forsyningspligten, således at TELE som koncessionshaver kan få sit underskud dækket.

Vedr. stk. 2: Det er ikke klart, hvad der menes med særrettigheder.

I dette forslag arbejdes der kun med VAS (Value Added Services) til Internet – en stor del af VAS vil også være på mobilnettet. Gælder der samme regler her? Skal TELE Greenland interconnecte til disse tjenester?

Det er ikke formålstjenligt, at Landstyret skal gå ind i valget af teknologiske løsninger m.v. Der ville hermed blive skabt unødigt usikkerhed om grænserne for selskabets kompetence og ansvar. Landsstyret bør holde sig til at stille krav til, hvilke tjenester der skal tilbydes og evt. visse egenskaber ved disse (sikkerhed, kvalitet, kapacitet).

Der åbnes flere steder i Forslaget mulighed for, at en koncessionshaver skal kunne udføre opgaver uden særlig fortjeneste eller med direkte underskud. Når det samtidigt slås fast, at krydssubsidiering skal elimineres mellem tjenester og inden for den enkelte tjeneste - når den er liberaliseret - står en koncessionshaver tilbage med et ufinansieret underskud. Det vil være i strid med aktieselskabsloven, med mindre det eksplicit fremgår, hvorledes koncessionshaver så skal finansiere underskuddet.

Det anføres, at det ikke er hensigtsmæssigt, at en koncessionshaver udfører forvaltningsopgaver for Hjemmestyret. Det indebærer potentialet for beskyldninger om konkurrenceforvridning.

Hertil skal direktoratet bemærke, at hverken den gældende landstingsforordning om telekommunikation og teletjenester samt bekendtgørelser fastsat med hjemmel heri eller landstingsforordning om omdannelse af TELE Attaveqaatit til aktieselskab udelukker, at der kan udstedes flere koncessioner.

Jf. bemærkningerne til den gældende lovgivning gives mulighed for, at Grønlands Hjemmestyre kan udstede flere koncessioner og dermed give mulighed for, at der kan indføres såkaldte særrettigheder på en teletjeneste med flere koncessionshavere. En Særrettighed kan bestå i, at der udstedes én koncession til udbud af en given tjeneste i hele Grønland, men særrettigheder kan også bestå i en koncession til at udbyde en given tjeneste i et afgrænset geografisk område.

Direktoratet er enig i, at det kan være vanskeligt at indføre særrettigheder, som en geografisk afgrænset koncession i et marked som det grønlandske, med de geografiske og demografiske begrænsninger, der kendetegner dette marked. Det er således særdeles vigtigt, at få afdækket konsekvenserne af en sådan beslutning, før den eventuelt gennemføres.

Landsstyret bemyndiges til at meddele koncession på de maritime tjenester. Denne bemyndigelse findes allerede i den gældende lovgivning.

Grønlands Hjemmestyres eneret omfatter ikke VAS, hvilket også gælder for mobilnettet. Interconnect aftaler skal, som hovedregel, indgås på kommercielle vilkår. Koncessionshavere vil dog kunne forpligtes til at interconnecte på bestemte vilkår. Dette vil skulle fremgå af den pågældende koncession.

Direktoratet er enig i, at det ikke er hensigtsmæssigt, at Landsstyret skal foretage specifikke teknologivalg. Formuleringen er ændret, således at Landsstyret fastsætter krav om funktionalitet, herunder sikkerhed og kvalitet samt kapacitet af de pågældende tjenester.

Forpligtelsen til at udføre særlige opgaver uden særlig fortjeneste eller med direkte underskud er en videreførelse af de gældende regler. Indgreb i koncessionshavers forretningsområde som følge af liberalisering eller udstedelse af flere koncessioner vil ganske rigtigt have stor betydning for, hvilke krav Landsstyret kan stille til udførelse af sådanne opgaver.

Forpligtelsen til at udføre forvaltningsopgaver for Grønlands Hjemmestyre skal udelukkende ses som hjemmel til at fortsætte nuværende praksis, indtil Landsstyret vedtager at oprette en telestyrelse, som blandt andet vil skulle løfte sådanne opgaver.

Til udkastets § 7 (nu § 6)

TELE Greenland A/S har bemærket, at:

Det skal præciseres, hvad der menes med denne bestemmelse - Helt præcist skal det udtrykkeligt anføres, hvorvidt der menes, at andre skal have adgang til TELE Greenlands kabelnet i byer og bygder – i fagsproget benævnt "rå kobber".

Samhusningspligt vil kunne medføre store omkostninger til bygninger, strømforsyning med videre. Her skal der være begrænsninger (eksempelvis kun når der er plads) og TELE skal sikres betaling for de merudgifter, som samhusning vil indebære.

Direktoratet skal hertil bemærke, at der er foretaget ændringer i lovtæksten, som bemyndiger Landsstyret til at fastsætte nærmere regler for samtrafik, hvilket blandt andet omfatter, hvorvidt der skal gives adgang til det rå kobber. Samhusningspligten skal som udgangspunkt ikke påføre koncessionshaver øgede omkostninger. Det forudsættes således at der betales for samhusning, proportionalt med de anvendte ressourcer. Det er i øvrigt ikke hensigten for eksempel at pålægge koncessionshaver,

at udbygge sine centraler i tilfælde, hvor samhusning, af pladsmæssige årsager ikke er muligt.

TELE Greenland A/S bemærker endvidere, at der i bemærkningerne a) til § 7 (nu § 6) stk. 1 foreslås et udvekslingspunkt for Grønland, en "IX" (Internet exchange point). Grønlands geografi taget i betragtning vil det næppe være hensigtsmæssigt at føre al internettrafik internt i Grønland frem til ét udvekslingspunkt - der må være et i hver by. Dette efterlader så spørgsmålet om, hvordan skal det net, der forbinder disse "IX'er", finansieres. Hvis der ikke etableres et sådant net vil konsekvensen være, at koncessionshaver, som må forventes at beholde internettjenesten i alle de mindre lukrative byer og bygder, kommer til at bære udgiften for indenlandstrafikken fra en "IX" i Nuuk og frem til alle disse destinationer.

Det er uigennemtsigtigt, hvad der egentlig menes med, at taksterne for samtrafikydelse bør være omkostningsægte, mens der på den anden side lægges op til, at de ikke må være afhængig af trafikvolumen. Teleanlæggende etableres og udbygges netop ud fra afviklet trafikvolumen, og omkostningerne til anlæggene er proportionale med den volumen, der kan afvikles gennem anlæggene.

Det bemærkes, at enhver udbyder, der måtte komme i økonomiske problemer vil kunne påregne en automatisk kredit af ubestemt varighed og størrelse hos koncessionshaver. I praksis vil dette betyde, at koncessionshaver ved betalingsstandsning/konkurs altid vil stå tilbage som kreditor med et uopfyldt påkrav, som der kun er én til at betale, nemlig brugeren af de koncessionerede tjenester. Koncessionshaver bør gives samme muligheder som enhver anden leverandør til den nødlidende udbyder, nemlig at lukke for leveringen, dersom de aftalte betalinger ikke falder til den aftalte tid, og der bør sikres rimelige betingelser for koncessionshaver, når der er tale om åbenbar misligholdelse af betalingsforholdet, og der må være overensstemmelse med anden lovgivning (aftaleloven). Ligeledes må der kunne gøres udlæg efter gældende regler, når der ikke er tvivl om, at der skal betales.

Direktoratet skal hertil bemærke, at der ved en eventuel beslutning om at oprette en "IX" vil skulle tages stilling til eventuelle afledte konsekvenser, jf. princippet bag en rammelovgivning. Vedrørende volumentaksering henvises til direktoratets bemærkninger til de generelle bemærkninger ovenfor.

Vedrørende koncessionshavers adgang til at lukke for leveringen er der foretaget ændring i udkastet, således at Landsstyret kan fastsætte regler for koncessionshavers adgang til at afbryde eller begrænse en samtrafikydelse. Indtil Landsstyret beslutter andet, vil koncessionshaver på samme måde, som enhver anden leverandør, kunne afbryde leveringen, hvis et aftaleforhold ikke opfyldes. Hvis det viser sig nødvendigt, kan Landsstyret indføre regler om, at Telestyrelsen skal godkende begrænsning eller afbrydelse af en samtrafikydelse.

Til udkastets § 8 (nu § 7)

TELE Greenland A/S har bemærket, at:

Det forekommer ikke meningsfyldt i en rammelovgivning at anføre en detaljeret tidsfrist for ankomst til en husstand. I forbindelse med vanskelige trafikforhold eksempelvis i forbindelse med transport til bygder, kan fristen være umulig at overholde.

Den nævnte formulering er ændret. Koncessionshaver vil skulle tage hensyn til ejeren/beboeren på det pågældende sted.

Til udkastets § 11 (nu § 10)

TELE Greenland A/S har bemærket, at:

For så vidt angår opgaver, som det selskab, der har koncessionen, udfører i direkte konkurrence med andre, så bør oplysningspligten for disse områder ikke være mere omfattende end den, der er pålagt sådanne konkurrerende udbydere.

Hertil bemærkes, at der med en koncession følger særrettigheder og pligter, hvorfor Landsstyret vil skulle have oplysninger, som vedrører disse rettigheder og pligter. Er der tale om koncessionsopgaver, som udføres på et liberaliseret område, vil der ved behandlingen af disse oplysninger skulle tages hensyn til koncessionshavers muligheder for at agere i en konkurrencesituation.

Til udkastets § 12 (nu § 11)

TELE Greenland A/S har bemærket, at:

I et liberalt marked, vil "time-to-market" være en afgørende konkurrenceparameter. Hvis alle andre end koncessionshaver kan virke uden tilsvarende bindinger, bør der være en tidsfrist for behandlingen af ansøgninger fra koncessionshaver. Erfaringsmæssigt har ansøgninger om nye produkter og takster været op til mange måneder undervejs i det politisk-administrative system. Med nye teleprodukters korte levetid giver det en forringet mulighed for at sikre den nødvendige indtjening, inden produktet er forældet, og konkurrenter får et stort forspring i erobringen af markedsandele, før koncessionshaver kan markedsføre et nyt produkt.

Direktoratet er enig i, at der ved behandling af koncessionshavers ansøgninger samt ved fastsættelsen af Telestyrelsens udførelse af opgaver, jf. § 12 (nu § 11), stk. 2, nr. 4 skal tages størst muligt hensyn til koncessionshavers muligheder for at agere i et liberalt marked.

Til udkastets § 15 (nu § 13)

TELE Greenland A/S har bemærket, at:

Der ikke er indført sanktionsmuligheder, dersom de omhandlede udbydere ikke måtte efterkomme en anmodning. Der skal i den forbindelse bemærkes, at der dels ikke er fastsat sanktionsbestemmelser i Kapitel 9, dels ikke givet nogen hjemmel til, at der

kan fastsættes forskrifter eller lignende, hvori der eventuelt kunne være indføjet sanktionsbestemmelser.

Hertil bemærkes, at kapitel 10 om sanktionsbestemmelser er ændret, således at manglende opfyldelse af Telestyrelsens pålæg kan sanktioneres med bøde.

Til udkastets § 17 (nu § 15)

TELE Greenland A/S har bemærket, at:

Her introduceres begreber som "balanceopgørelse" for den enkelte tjeneste, "overførelse af kapital", herunder at "indskud af ansvarlig kapital mellem de enkelte forretningsområder skal ske ud fra et markedsøkonomisk princip" med videre. Med disse krav lægges op til en særdeles omfattende regnskabsaflæggelse, der i princippet svarer til, at der for hver enkelt tjeneste skal aflægges et regnskab, der svarer til principperne for regnskabsaflæggelse for selskabet som helhed. Desuden benyttes begreber, som ikke er meningsfyldte, for eksempel "ansvarlig kapital", i diskussionen om omkostningsberegningen af tjenester inden for selskabet. Det er forståeligt, at Telestyrelsen skal have detaljeret indsigt for at kunne gennemføre sin regulering, men med de valgte formuleringer må det stærkt fremhæves, at en koncessionshaver pålægges et betydeligt og omkostningstungt administrativt overhead for at kunne honorere disse krav.

Hertil bemærkes, at de nævnte oplysninger vil være nødvendige for, at Telestyrelsen kan udføre sine opgaver på en tilfredsstillende måde. Der bør dog tages størst muligt hensyn til koncessionshaveren ved fastsættelse af den måde, hvorpå denne skal opstille sine regnskaber.

Til udkastets § 18 (nu § 16)

TELE Greenland A/S har bemærket, at:

For telebranchen som helhed må det anses for ubetryggende, at en i øvrigt ret uafhængig Telestyrelse uden nogen øvre grænse herfor kan iværksætte enhver form for aktivitet, som man mener falder ind under virkeområdet. Selvom omkostningerne skal fastsættes i Landstingsfinanslov (jf. §30) (nu § 28) giver det ikke branchen mulighed for indsigelse. TELE vurderer, at den åbne formulering kan give store afledte udgiftskrav – som TELE i begyndelsen som den eneste koncessionshaver eller større udbyder kommer til at betale alene.

Hertil bemærkes, at en proportionalitetsbetragtning skal inddrages, når det vurderes, om en given aktivitet skal igangsættes. Det grønlandske telemarkeds størrelse vil således have stor indflydelse på, hvilke aktiviteter det er realistisk at igangsætte.

Til udkastets § 21 (nu § 19)

TELE Greenland A/S, Fællessekretariatet for Konkurrencenævnet og Grønlands Forbrugerråd har bemærket, at forslaget alene stiller krav til formandens udpegning

og baggrund. Endvidere stilles der spørgsmålstegn til Teleklagenævnets uafhængighed, på grund af, den, af Landsstyret ydede sekretariatsbistand.

Direktoratet for Boliger og Infrastruktur skal hertil bemærke, at det er hensigten, at Teleklagenævnets øvrige medlemmer udpeges af Landsstyret efter indstilling fra telebranchen. Dette er indført i § 21 (nu § 19), stk. 3.

Endvidere er direktoratet enig i, at det er vigtigt at sikre Teleklagenævnets politiske uafhængighed. I § 21 (nu § 19) er således præciseret, at Landsstyret ikke har instruksbeføjelse overfor Teleklagenævnet i dets udførelse af sin virksomhed. Vedrørende Teleklagenævnets uafhængighed bemærkes i øvrigt, at Teleklagenævnets sekretariatets eventuelle afvisning af en klage altid kan indbringes for Teleklagenævnet.

Fællessekretariatet for Konkurrencenævnet og Grønlands Forbrugerråd anfører videre:

Klager, der indbringes for Teleklagenævnet, foreslås afkrævet en afgift på kr. 500. Det forekommer umiddelbart som om, at en sådan afgift ikke tilbagebetales selvom, klageren får medhold. Fællessekretariatet skal derfor som minimum foreslå, at en sådan afgift tilbagebetales, hvis klageren får helt eller delvis medhold. Dette ville i den mindste være i overensstemmelse med sædvanlig (dansk) klagenævnspraksis.

Af forskellige grunde, jf. nedenfor, kunne det alternativt være muligt at klage vederlagsfrit. I den forbindelse kan Fællessekretariatet oplyse, at det som sekretariatet for Landstingets Klageudvalg vedrørende Miljøbeskyttelse i 2005 modtog 2 klager, mens tallet for Forbrugerklageudvalget var 8. I relation til det relativt beskedne antal sager, der på denne baggrund må forventes at indkomme til Teleklagenævnet, ses der ikke at være en oplagt saglig begrundelse for at opkræve en afgift på kr. 500. Fællessekretariatet har i samme forbindelse konstateret, at klageafgiften i det ny boligklagenævn er fastsat til kr. 150; selvom risikoen for "kværlant-sager" dér må være væsentlig større end i det kommende Teleklagenævn.

Det forhold, at der i Grønland ej heller gælder en retsafgiftslov ved sagsanlæg ved domstolene, bør efter Fællessekretariatets opfattelse ligeledes tages i betragtning. Når det trods alt er udgangspunktet, kan det godt virke noget "stødende", at der skal betales afgift ved indgivelse af klage til et ankenævn, der alene skal træffe afgørelser i en sag, hvor en administrationsenhed, Telestyrelsen, forinden har truffet den afgørelse, som skal efterprøves.

Direktoratet for Boliger og Infrastruktur skal hertil bemærke, at det primære formål med Teleklagenævnet er at behandle sager mellem de forskellige operatører på markedet, det vil sige større sager, som kræver stor juridisk og teknisk indsigt. Der er på baggrund af Fællessekretariatets bemærkninger foretaget ændringer således, at Landsstyret *kan vælge* at indføre et gebyr for indbringelse af sager, hvis det viser sig, at antallet af almindelige forbrugerklager bliver af et sådant stort omfang, at en begrænsning bliver nødvendig. Der er ligeledes hjemmel til, at Landsstyret kan beslutte, at gebyret tilbagebetales, hvis klageren får helt eller delvist medhold.

Fællessekretariatet for Konkurrencenævnet og Grønlands Forbrugerråd anfører videre:

Det forekommer betænkeligt, at Fællessekretariatet i relation til klageadgangen fra Telestyrelsen til Teleklagenævnet, fremstår som den myndighed, der klages over, mens Fællessekretariatet i relation til Forbrugerklageudvalget, fremstår som den myndighed, der klages til. Dette "system" kan efter omstændighederne godt skabe en vis "signalforvirring" i befolkningen og kan derfor være et argument for ikke at foreslå Telestyrelsen lagt sammen med Fællessekretariatet rent administrativt.

Direktoratet skal hertil bemærke, at den foreslåede sammenlægning med Fællessekretariatet alene har til formål at høste eventuelle synergieffekter ved, at to nærtbeslægtede funktioner er fysisk placeret samme sted. Omkostninger til kontorhold, lokaler med mere vil kunne deles, ligesom Fællessekretariatets ekspertise for eksempel vedrørende forbrugersager kan være til gavn for Telestyrelsens virke. Direktoratet er enig i, at det er vigtigt, at der ikke, hos forbrugerne, opstår tvivl om Fællessekretariatets og Telestyrelsens opgaver og kompetencer. Der lægges således op til en "praktisk" fysisk sammenlægning og ikke en administrativ sammenlægning med fælles ledelse.

Til udkastets § 27 (nu § 25)

TELE Greenland A/S har bemærket, at:

Der bør i lovgivningen tages stilling til, hvad der nærmere menes med ordene "landsstyret udpeger", idet der her ikke kan skabes hjemmel til at pålægge private selskaber at udbyde teletjenester. Det bør ligeledes fremgå, at der i forbindelse med både udbud af forsyningspligtjenester, som ikke er liberaliserede, og liberaliserede teletjenester vil være tale om udstedelse af en koncession. En koncession er i princippet et aftaleforhold mellem koncessionsudbyder og koncessionshaver – og ikke et ensidigt defineret kontraktforhold.

En koncessionshaver bør ikke forpligtes til at opbygge en bredt dækkende oplysningstjeneste for udenlandske numre. Det har TELE ikke i dag, og det bør en koncessionshaver fremover ikke have. I dag spørges TDC's udlandsoplysning, og det fungerer tilfredsstillende. For oplysning om numre i Danmark abonneres på et TDC produkt, som ligeledes er tilfredsstillende. Til gengæld bør alle operatører på det grønlandske marked forpligtes til at indgive data til (den fælles) Nummeroplysningsdatabase.

Hertil bemærkes, at der alene er hjemmel til at pålægge selskaber, som allerede udbyder teletjenester, forsyningspligt. Ved udpegningen af forsyningspligtselskaber skal der blandt andet tages hensyn til pågældende selskabs soliditet, professionalisme og markedsandel. En manglende opfyldelse af den pålagte pligt, jf. § 27 (nu § 25), stk. 3, er sanktioneret med bøde jf. udkastets kapitel 10.

Direktoratet er i øvrigt enig i TELE Greenland A/S' bemærkninger vedrørende nummeroplysningstjeneste.

Direktoratet for Erhverv, Landbrug og Arbejdsmarked har bemærket, at:

Direktoratet går principielt ind for kostægte priser, men i tilfælde, hvor dette princip medfører urimelige forhold for et mindretal af brugere, mener direktoratet, at der må anlægges en anden synsvinkel. Det er ikke i Erhvervsdirektoratets interesse at støtte et konkret forslag om differentierede priser for forbrugeren. Direktoratet ser gerne universelle regler og takster for alle borgere i Grønland. Vores kritikpunkt retter sig mod: Direktoratet tænker her specielt på de betydelige meromkostninger, forslaget vil pålægge specielt fåreholdere, outfittere og andre, der bor udenfor by- eller bygdeområder. Direktoratet mener ikke det er i nogens interesse, at de ovennævnte erhverv bliver særlig urimelig hårdt ramt af dette forslag, hvilket næppe kan være i overensstemmelse med Landsstyrets satsning på bl.a. landbrugserhvervet. I dette ligger en forestilling om at erhverv som: fåreavlere, rensdyravlere, outfittere og lignende ikke vil kunne magte en væsentlig forøgelse af udgifterne til teletjenester. Forslaget vil alt andet lige virke begrænsende for disse erhvervs udfoldelsesmuligheder, og besværliggøre arbejdet for de fåreavlere, rensdyravlere og outfittere der allerede nu er etableret i ensomtliggende beboelser uden for by- og bygdezone. Erhvervsdirektoratet Direktoratet savner herudover et priseksempel på, hvad en ensomt liggende beboelse kan forvente at skulle betale for teletjenester. Vi er bevidste om, at det formodentlig er forbundet med stor usikkerhed at skulle skønne prisniveauet, og at det formodentlig varierer meget fra beboelse til beboelse, alligevel finder vi, at et priseksempel/estimat er nødvendigt i landsstyreoplægget. I forhold til en indikation af prislejet.

Hertil bemærkes, at der alene åbnes mulighed for, at Landsstyret kan vedtage en egenbetaling. Hvis egenbetalingen indføres er det for at holde udgiften for forsyningspligten nede på et acceptabelt niveau. Især med de særlige geografiske forhold som findes i Grønland, kan en begrænsning være hensigtsmæssig, fordi antallet af kunder, der potentielt kan påberåbe sig retten til forsyningspligt, er relativt stort set i forhold til det samlede antal kunder. Det betyder, at den økonomiske byrde som de øvrige telekunder pålægges, via afgiften på langdistancekommunikation, for at forsyne fjerntliggende beboelser hurtigt bliver stor. Den samfundsøkonomiske gevinst, i form af den positive netværkseksternalitet, som de ekstra kunder giver er langt mindre end udgiften til at etablere forbindelserne.

En model med ikke uniforme priser for etablering af telefonitjenester kendes også fra en række andre lande for eksempel Storbritannien. Endvidere mindsker egenbetalingen risikoen for, at der etableres bekostelig infrastruktur, som siden hen ikke benyttes med deraf følgende samfundsøkonomisk tab. Hvis Landsstyret vil begunstige landbrugserhvervet, forekommer det mere hensigtsmæssigt, at der etableres en støtteordning til anskaffelse af kommunikation i stedet for, at erhvervet støttes indirekte af telekunderne.

Den mest udbredte løsning til fjernabonnementer forventes at være VSAT løsninger, som har en etablerings- og driftsomkostning de første 5 år på ca. kr. 250.000 pr. installation. Det vil således være meget dyrt, hvis denne løsning skal tilbydes, som forsyningspligtig ydelse til alle.

Til udkastets § 29 (nu § 27)

TELE Greenland A/S har bemærket, at:

Der indføres en sikkerhedsklausul, som giver uhensigtsmæssige bindinger for koncessionshaver, som ikke kan ændre i produkter til kunder, da det bindes op i vilkår. Det foreslås, at der i stedet laves generelle kontraktvilkår, som sikrer kunden, men samtidig giver koncessionshaver fleksibilitet. En model kunne være generelle betingelser for forsyningspligtjenester og derudover produktbeskrivelser, som fastsættes af koncessionshaver.

Hertil bemærkes, at abonnementsvilkårene, som udgangspunkt, ikke skal forhåndsgodkendes. Landsstyret gives en hjemmel til at kræve forhåndsgodkendelse hvis det viser sig nødvendigt. § 29 (nu § 27), stk. 2, hjemler i øvrigt den af TELE Greenland A/S foreslåede fremgangsmåde med opstilling af generelle betingelser.

TELE Greenland A/S anbefaler endvidere, at der fastsættes passende regler for oplysninger om Telestyrelsens og Teleklagenævnets regnskaber.

Hertil bemærkes, at sådanne krav vil være en naturlig del af Telestyrelsens forpligtelser, jf. § 20 (nu § 18).

Til udkastets § 30 (nu § 28)

TELE Greenland A/S har foreslået, at der specifikt skelnes mellem for eksempel satellit, søkabel, hovedradiokæde, bygderadiokæde plus tillæg, hvis det er en value added transmissionsydelse som for eksempel IP.

Hertil bemærkes, at en sådan opdeling er muliggjort, jf. bemærkningerne til § 28, stk. 2.

Til udkastets § 31 (nu § 29)

TELE Greenland A/S har bemærket, at:

§ 31 (nu § 29) nævner kun "adgang til at foretage opkald til en offentlig alarmtjeneste" og tager ikke stilling til en eventuel forpligtelse til at drive den.

Hertil bemærkes, at en sådan forpligtelse følger af § 6 (nu § 5), stk. 3.

Til udkastets § 32 (nu § 30)

TELE Greenland A/S bemærker, at:

Det er hæmmende for udviklingen, hvis der skal gælde specielle forhold for telesektoren om aftaleforhold sammenlignet med andre brancher. Det er ikke acceptabelt, at der ved en bekendtgørelse er andre love, der sættes ud af drift –

problemstillingen er den samme som den der er opstået i Danmark om for eksempel bindingsperioder, hvor teleloven siger ét og forbrugerloven noget andet.

Hertil bemærkes, at udviklingen i Danmark netop har vist, at der kan være behov for at kunne stille særlige krav til erhvervsdrivende i telesektoren blandt andet på grund af de ofte komplicerede abonnementsformer, som markedet frembyder. Endvidere henvises til, at Landsstyret *kan* vælge at fastsætte sådanne særlige vilkår, *hvis* det viser sig nødvendigt.

Bemærkninger til forordningsforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til stk. 1

Bestemmelsen beskriver udgangspunktet for Grønlands Hjemmestyres eneret til telekommunikation "i, til og fra" Grønland. Forordningen omfatter alle indenlandske telekommunikationstjenester samt de anlæg i Grønland, der tilvejebringer telekommunikation til udlandet.

Som udgangspunkt har Grønlands Hjemmestyre eneret til al formidling af telekommunikation "i, til og fra" Grønland, herunder anlæg og drift af telekommunikationsinfrastruktur.

Overtrædelse af bestemmelsen kan sanktioneres med bøde, jf. § 36.

Til stk. 2

Radiokommunikation og allokering af radiofrekvenser samt maritime nød- og sikkerhedstjenester varetages fortsat af den danske stat.

Kystradiotjenesterne ved de grønlandske kystradiostationer omfatter dels de radiobaserede maritime nød- og sikkerhedstjenester, dels kommercielle kystradiotjenester for formidling af almindelig kommunikation af forretningsmæssig og social karakter mellem skibe og teleabonnenter i land. Ved de grønlandske kystradiostationer er driften af de to tjenestegrene integreret, det vil sige varetages under anvendelse af samme ekspeditionspersonale og til dels samme tekniske anlæg.

Til stk. 3

En række områder er undtaget Grønlands Hjemmestyres eneret. Undtaget er således anlæg, der alene anvendes indenfor én ejendoms grænser eller mellem flere ejendomme, som tilhører samme ejer. Én ejendom skal i den henseende forstås som husstand, således vil en bygning med flere husstande, ifølge denne forordning, udgøres af flere selvstændige ejendomme, hvor imellem Grønlands Hjemmestyre har eneret til at etablere telekommunikation.

Undtaget fra eneretten er også tillægstjenester, som er elektroniske tjenester eller databehandling baseret på telekommunikation, enten delvis netintegrerede (VANS = Value Added Network Services) eller helt udenfor nettene (VAS = Value Added Services).

Som tillægstjenester regnes bl.a.: Virusscanner, Spamfilter, firewall, hosting af e-mail, lagring af data og udbud af en telefon-svartjeneste.

En tillægstjeneste kan karakteriseres ved, at en teletjeneste (bæretjeneste) benyttes som "underlag" til at bringe tjenesten fra udbyderen frem til brugeren. Typisk er det bæretjenesterne i data- eller telefonnettet, der benyttes som "underlag".

Benyttes den offentlige telekommunikationsinfrastruktur som bæretjeneste for en tillægstjeneste stilles bæretjenesten til rådighed af den virksomhed, der udbyder den offentlige telekommunikationsinfrastruktur. Benyttes faste kredsløb som bæretjeneste for en tillægstjeneste, stilles bæretjenesten til rådighed af den virksomhed, der udbyder de faste kredsløb. Benyttes et trådløst netværk eller en trådløs forbindelse som bæretjeneste for en tillægstjeneste, stilles bæretjenesten til rådighed af den virksomhed, der udbyder det trådløse netværk eller den trådløse forbindelse.

Tillægstjenester kan således udbydes uden, at udbyderne af tillægstjenesten foretager egentlig trafikformidling. Formidling af telekommunikation regnes aldrig som en tillægstjeneste, hvad enten formidlingen foregår via eget, lejet netværk eller trådløst. Heri ligger også, at 3. parts trafik, hvor en 3. part formidler trafik mellem 2 eller flere juridiske personer, ikke anses som en tillægstjeneste.

Udbydes en tillægstjeneste via offentlig telekommunikationsinfrastruktur og går trafikken udelukkende mellem tjenesteudbyderen og den enkelte kunde, er det udbyderen af den offentlige telekommunikationsinfrastruktur, der foretager trafikformidling.

Nr. 1

Etablering af indre anlæg kan kun ske til dækning af særlige behov, som den offentligt tilgængelige teleinfrastruktur ikke kan opfylde. Dette er begrundet i et ønske om at sikre tilstrækkelig volumen og trafikmængde i den offentligt tilgængelige telekommunikationsinfrastruktur.

Nr. 2

Undtaget fra eneretten er endvidere etablering af anlæg, som inden for samme by eller bygd, anvendes inden for en ejendoms grænser eller mellem flere ejendomme med samme ejer, som for eksempel koncerner og virksomheder eller institutioner med flere afdelinger eller spredte arbejdsfaciliteter.

Til stk. 1

Bestemmelsen giver Landsstyret bemyndigelse til at liberalisere dele af Grønlands Hjemmestyres eneretsområde. En liberalisering af infrastrukturen, det vil sige radiokæde, satellitforbindelse, kabler og datasystemer, kan dog ikke ske uden en lovændring, som behandles af Landstinget, jf. dog § 1, stk. 3, og § 2, stk. 3.

Ved en eventuel liberalisering, jf. § 2, stk. 1, skal Landsstyret i sin vurdering tage hensyn til, at en liberalisering af teletjenesteområdet enten sker, hvor den teknologiske udvikling giver mulighed herfor under forudsætning af, at der samtidig på markedsmæssige vilkår kan opnås en konkurrencesituation, der vil tilgodese en bedre, hurtigere og billigere udvikling af den pågældende teletjeneste eller, at der ved en liberalisering kan opnås et bredere udbud af tjenester, samt at der skabes valgfrihed for borgerne ved at kunne vælge mellem flereudbydere. Ved vurderingen skal der lægges vægt på, at det samlet bliver en gevinst for samfundet.

Er der tale om beslutninger af større økonomisk betydning for samfundet, som for eksempel yderligere liberalisering, vil disse forinden skulle forelægges Landstingets Finansudvalg.

Til stk. 2

Bestemmelsen præciserer, at infrastrukturen, det vil sige radiokæde, satellitforbindelse, kabler og datasystemer, ikke er omfattet af adgangen til at liberalisere, jf. stk. 1. Ved elektronisk kommunikation forstås kommunikation, der helt eller delvis består i elektronisk overføring af lyd, billeder, tekst eller kombinationer heraf, ved hjælp af radio- eller telekommunikationsteknik, mellem nettermineringspunkter.

Til stk. 3

Bestemmelsen giver ligeledes Landsstyret bemyndigelse til at liberalisere trådløse net til brug inden for en by eller bygd. Det vil ikke være muligt at liberalisere adgangen til at anvende trådløse net mellem byer og bygder. Her skal den eksisterende koncessionerede infrastruktur anvendes.

Der gælder to krav for, at en udbyder kan etablere sin egen trådløse infrastruktur. Der skal for det første være tale om en trådløs punkt til punkt eller punkt til multipunkt teknologi. Der må ikke etableres fiber eller anden kabelføring, med mindre særlige forhold taler for det, og Telestyrelsen meddeler dispensation. For det andet må den trådløse infrastruktur kun etableres internt i en by eller bygd. Baggrunden herfor er hensynet til at sikre den bedst mulige udnyttelse af den investering, som samfundet allerede har foretaget i telekommunikationsinfrastrukturen.

De særlige forhold, der kan medføre dispensation til at etablere kabelbaseret netværk kan eksempelvis være, at en virksomhed placeret i to nabobygninger gives mulighed for at etablere kabelforbindelse mellem de to bygninger, med henblik på at binde virksomhedens interne net sammen. Der kan således ikke gives dispensation til at etablere større netværk blot fordi en virksomhed har flere bygninger i samme by eller bygd.

Der kan endvidere dispenseres til etablering af kabelforbindelser i samhusningssituationer, hvor andre udbydere har udstyr placeret (huset) i koncessionshaverens bygning. Her vil der kunne gives dispensation til, at udbyderne kan etablere kabelforbindelse mellem deres udstyr i bygningen.

Landsstyret kan bestemme, at udbydere kan anvende deres eget trådløse net til kunderne. Adgangen til at levere den trådløse trafik til den koncessionerede infrastruktur eller til andre udbyderes trådløse net, hviler på indgåelse af frivillige aftaler mellem parterne. Kan parterne ikke blive enige, kan Landsstyret fastsætte priserne og vilkår for interconnection (samtrafikken), det vil sige den indbyrdes forbindelse mellem udbyderne, jf. stk. 4.

Til stk. 4

Bestemmelsen indebærer, at Landsstyret fastsætter de nærmere regler for liberaliseringen. Her kan for eksempel fastsættes regler om følgende:

- Landsstyrets fastsættelse af særlige samtrafikpriser for anvendelse af udbyderes telekommunikationsinfrastruktur,
- indførelse af en rapporteringspligt, hvor koncessionshaver indberetter til Telestyrelsen, hvilke udbydere, der er indgået samtrafikaftale med og kopi af de tilhørende samtrafikaftaler,
- offentliggørelse af samtrafikaftaler, samt
- til sikring af en styring eller regulering af adgangen til de fælles og begrænsede nummerressourcer.

Oprensningen er ikke udtømmende.

Til § 3

Til stk. 1

Bestemmelsen er en videreførelse af gældende regulering på området. Bestemmelsen giver hjemmel til, at Landsstyret kan liberalisere adgangen for tilslutning af apparater og materiel til den offentlige telekommunikationsinfrastruktur. Med "apparater og materiel" menes udstyr, der med henblik på at sende eller modtage informationer er beregnet til, direkte eller indirekte at blive tilsluttet et nettermineringspunkt i telenettet.

Derudover giver bestemmelsen adgang til, at anlæg, der etableres i særligt øjemed, for eksempel alarmtjenester som indbrudsalarmer, brandalarmer og klimaalarmer, kan drives uden tilslutning til det offentlige telekommunikationsnet, og derfor undtages fra Grønlands Hjemmestyres eneret.

Til stk. 2

Hovedreglen er, at alle former for radio- og teleterminaludstyr, der indgår i frekvensanvendelsen i Grønland, skal være godkendt i Danmark, jf. § 7, stk. 1, i anordning nr. 38 af 23. januar 2004 om ikrafttræden for Grønland af lov om radiofrekvenser.

En undtagelse er, at Ministeren for Videnskab, Teknologi og Udvikling i henhold til administrative forskrifter udstedt i medfør af anordningens § 7, stk. 2, har delegeret kompetencen til at fastsætte regler for hvilket udstyr, der lovligt kan indgå i frekvensanvendelsen i Grønland udover det udstyr, der er godkendt i Danmark, til Grønlands Hjemmestyre.

Ministeren for Videnskab, Teknologi og Udvikling har endvidere delegeret kompetencen til at fastsætte regler for tilladelse til anvendelse af radiofrekvenser, herunder indretning, udførelse, anbringelse, drift og benyttelse af apparater og materiel, der anvendes i forbindelse med telekommunikationsinfrastrukturen samt kontrol af og tilsyn med dette udstyr, til Grønlands Hjemmestyre, jf. administrative forskrifter udstedt i medfør af anordningens § 8.

Til § 4

Til stk. 1

Stk. 1 afgrænser, hvad der forstås ved teletjenester. Der er tale om en bred afgrænsning, der indebærer, at teletjenester omfatter enhver form for transport af elektronisk kommunikation i form af lyd, billeder, tekst eller kombinationer heraf, ved hjælp af radio- eller telekommunikationsteknik.

Den brede afgrænsning er nødvendiggjort af konvergensudviklingen, der indebærer at den traditionelle afgrænsning af, hvad der forstås ved teletjenester, i form af en definition, der som sit kerneområde har tidstro overføring af taletelefoni, via mobilnet eller fastnet, og datakommunikation, ligeledes via mobilnet eller fastnet, ikke længere er anvendelig.

Definitionen er udformet således, at den også omfatter transport, også benævnt overføring af lyd- og billeder og kombinationer heraf, det vil sige enhver form for data- eller bit-transport, herunder dels transport af informations- eller indholdstjenester, dels transport af radio- eller tv-programvirksomhed mellem nettermineringspunkter.

Definitionen omfatter i den forbindelse både teletjenester, der indebærer transport af det samme indhold samtidig til en ikke på forhånd afgrænset kreds af mange forskellige brugere, det vil sige punkt-til-multipunkt tjenester, og teletjenester, hvor der er tale om en særskilt kommunikation, og dermed transport, mellem to eller flere slutbrugere, det vil sige punkt-til-punkt kommunikation, for eksempel i form af transport af en specifik telefonsamtale, en e-mail eller lignende mellem to eller flere parter. Det er ligeledes uden betydning, om der er tale om envejskommunikation, for eksempel transport af radio eller tv til slutbrugere eller tovejskommunikation, eksempelvis en e-mail-korrespondance.

Selve informations- eller indholdstjenesten er derimod ikke omfattet af definitionen af en teletjeneste. Det samme gælder selve radio- eller tv-programvirksomheden eller den tjeneste, der består i at "pakke" en række radio- og tv-programmer sammen med henblik på videresalg, samt eventuelt udbud af en elektronisk programguide eller

lignende indramning af programmerne. Levering af en e-postadresse eller etablering af for eksempel et webhotel anses ikke i sig selv for en teletjeneste. Det afgørende er, om der tillige udbydes formidling af teletrafik eller transportydelser.

Definitionen skelner ikke imellem teletjenester, der tilvejebringes og leveres via mobile net, det vil sige teleinfrastruktur, hvor slutbrugeren kan bevæge sig rundt med sin teleterminal til fods, i en bil eller lignende, mens tjenesten bruges, og teletjenester, der tilvejebringes via et fast nettermineringspunkt.

Teletjenester vil i en række tilfælde være konkrete slutbrugerprodukter, som for eksempel den lange række af forskellige produkter, som teleselskaber i dag markedsfører, men kan også være produkter, der udbydes til andre udbydere af telekommunikationsinfrastruktur eller teletjenester.

Til stk. 2

Stk. 2 introducerer endnu et væsentligt, tværgående begreb, nemlig et nettermineringspunkt. Herved forstås i relation til bestemmelserne i dette forordningsforslag den fysiske eller logiske grænseflade i nettet, der udgør en slutbrugers tilslutning til dette.

Traditionelt har nettermineringspunktet været forstået som et fast monteret telefonstik, som sammen med et telefonapparat og et 6-cifret abonnentnummer på en gang sikrede en slutbruger adgang til telekommunikationsinfrastrukturen og identificerede, hvor i nettet trafik til denne slutbruger skulle afleveres.

Sådanne nettermineringspunkter i den faste telekommunikationsinfrastruktur kan imidlertid i dag også omfatte andre former for stik end et traditionelt telefonstik, herunder stik, der giver adgang til tilslutning af forskellige former for datakommunikationsmodems eller lignende.

Med den ovenfor nævnte brede definition af teletjenester kan et nettermineringspunkt desuden omfatte stik til modtagning af forskellige former for punkt-til-multipunkt tjenester, herunder radio- og tv-programvirksomhed. Der kan således være behov for at tilslutte digitale dekodere, radio- og tv-apparater og lignende.

Samtidig vil nettermineringspunktet, forstået som grænsefladen mellem slutbrugeren og nettet, i dag ikke nødvendigvis omfatte et traditionelt 6-cifret abonnentnummer, der tjener til at identificere, hvor i nettet trafik til denne slutbruger skal afleveres. Der kan i stedet være tale om en eller anden form for netadresse i form af eksempelvis et domænenavn, en web- eller en e-postadresse, og teletrafik mellem to nettermineringspunkter kan derfor også være kommunikation for eksempel fra en slutbrugers pc til en hjemmeside et givet sted i nettet, hvor hjemmesiden udgør en anden slutbrugers "adresse" på nettet.

Endelig kan et nettermineringspunkt være en del af et net etableret med sigte på tilvejebringelse af mobiltjenester, og dermed ikke et fysisk fast placeret punkt, men

derimod en del af det mobile udstyr, som slutbrugeren råder over, for eksempel i form af et SIM-kort, der indgår i en mobilterminal.

Landsstyret er tillagt kompetence til at udstede nærmere regler om, hvad der forstås ved et nettermineringspunkt jf. stk. 2, 1. led.

Der kan være tale om en række forskellige teknologi-specifikke definitioner heraf, jf. forskellene på analoge mobilterminaler, digitale mobilterminaler til GSM900 og GSM1800, der er baseret på SIM-kort-teknologi, TETRA (Terrestrial Trunked Radio Access) og UMTS-terminaler (Universal Mobile Telecommunications System) og andre teknologier, som endnu ikke er udviklet.

Til stk. 3

Telereguleringen skelner i en række sammenhænge mellem henholdsvis slutbrugere og udbydere af telekommunikationsinfrastruktur/udbydere af teletjenester.

Slutbrugere er brugere af telekommunikationsinfrastruktur/teletjenester, som ikke samtidig selv videresælger teleydelser. Afgrænsningen er navnlig relevant i forbindelse med afgrænsningen af, hvem de forbrugerrettede dele af telereguleringen tilsigter at beskytte.

Slutbrugere defineres i modsætning til udbydere af telekommunikationsinfrastruktur/udbydere af teletjenester. Slutbrugere kan omfatte såvel erhvervsdrivende som ikke-erhvervsdrivende brugere af telekommunikationsinfrastruktur/teletjenester, herunder storkunder og lignende, som i et vist omfang vælger at etablere deres egen teleinfrastruktur og sammenkoble denne med den offentlige telekommunikationsinfrastruktur med henblik på udveksling af trafik.

Også udbydere af informations- og indholdstjenester anses for slutbrugere. Det samme gælder for eksempel radio- og tv-virksomheder og andre virksomheder med særlige kommunikationsbehov.

Til § 5

Til stk. 1

Landsstyret bemyndiges i henhold til denne bestemmelse til at meddele koncession på anlæg og drift af telekommunikationsanlæg og terminaler samt udbud af teletjenester. Den meddelte koncession kan begrænses til kun at omfatte et afgrænset geografisk område, hvorfor der kan meddeles koncession til forskellige udbydere på forskellige geografiske delmarkeder.

Dette omfatter også de maritime tjenester, jf. dog § 1, stk. 2, samt radiofoni- og telegramtjenesterne. Koncessionen omfatter derimod ikke de såkaldte tillægstjenester, da disse ikke er omfattet af Grønlands Hjemmestyres eneret jf. bemærkningerne til § 1, stk. 3.

Til stk. 2

Landsstyret kan beslutte, at liberalisere de i § 2, stk. 1 og 2, nævnte tjenester samt de i § 3, stk. 1, nævnte apparater og materiel. Dette vil i så fald gribe ind i koncessionshaverens nuværende rettigheder. Koncessionshaver skal tåle, at der sker denne liberalisering og derved en indskrænkning i de tildelte enerettigheder. Koncessionshaver har ikke krav på kompensation som følge af indskrænkninger i forbindelse med liberalisering eller udstedelse af flere koncessioner. Ændringer af væsentlig økonomisk betydning for koncessionshaver, kan medføre et behov for ændringer i koncessionsaftalen.

Til stk. 3

Bestemmelsen bemyndiger Landsstyret til at fastsætte de nærmere regler og vilkår for koncessionen i administrative forskrifter, herunder regler om de i nr. 1-7 nævnte forhold.

Nr. 1

Landsstyret kan fastsætte regler om, krav til hvilke funktionaliteter og hvilket serviceniveau, der skal leveres hvilke steder i landet, herunder sikkerhed og kvalitet samt kapacitet af de pågældende tjenester, samt hvem, der fører tilsyn med anlæggene. Der vil her skulle lægges vægt på, at der ud fra et samfundsmæssigt synspunkt skal sikres en tidssvarende og billig telekommunikation ud fra de specielle forudsætninger, som landets demografi og geografiske udstrækning stiller.

Nr. 2

Landsstyret kan fastsætte regler om godkendelse af takstfastsættelsen og principperne herfor, samt abonnementsvilkårene for koncessionshaverens tjenester på eneretsområdet. Der vil her skulle lægges vægt på, at der også ud fra et samfundsmæssigt synspunkt sikres en sammenhæng mellem teletaksterne og omkostningerne ved at tilvejebringe teletjenesterne. En større fleksibilitet og markedstilpasning af taksterne, samt bedre flerårig planlægningsmulighed for koncessionshaveren, vil eventuelt søges opnået. Dette kan ske ved at ændre godkendelsesmodellen fra godkendelse af de enkelte takster og -principper til en godkendelse af en generel takstudvikling efter en "kurv" af takster. Det vil sige en kombination af takster for forskellige ydelser, vægtet efter det typiske forbrug, sat i relation til forbrugerprisindekset eventuelt suppleret med et loft over stigningstaksten i den enkelte takst. Der er gode erfaringer med denne model fra andre lande.

Nr. 3

Landsstyret kan fastsætte regler om, at koncessionshaveren forpligtes til at medvirke ved udarbejdelse af regler og vilkår for apparater og materiel, der tilsluttes det offentlige telekommunikationsinfrastruktur, samt at koncessionshaveren kan pålægges at føre tilsyn og kontrol med udstyr og installationer.

Nr. 4

Landsstyret kan fastsætte regler om en række særlige opgaver, som koncessionshaveren skal udføre for det grønlandske samfund. Udbygningen af telekommunikation til og i de grønlandske bygder kan ikke forrente sig isoleret set med den pågældende infrastruktur. Derfor er der her givet mulighed for at pålægge

koncessionshaveren eventuelt at tilvejebringe telekommunikation til bygder uden særlig fortjeneste eller med underskud.

De maritime sikkerhedstjenester henhører fortsat under rigsmyndighedernes ansvarsområde, og den danske stat er fortsat den regelfastsættende myndighed for sikkerhedstjenesterne og også den, der betaler for driften og udbygningen af disse. De maritime radiotelefoni-, radiotelegrafi- og satellittjenester er derimod grønlandsk anliggende, og her vil der være mulighed for at pålægge koncessionshaver at drive tjenesterne med underskud.

Nr. 5

Landsstyret kan fastsætte regler om sikring og opretholdelse uden udgifter for Grønlands Hjemmestyre af samfundsvigtig telekommunikation under særlige forhold. Formålet med, at Landsstyret kan fastsætte nærmere regler for dette område er, at kunne pålægge koncessionshavere at gennemføre det nødvendige planlægningsarbejde samt at træffe de foranstaltninger, der skal sikre telekommunikationsinfrastrukturens funktionsdygtighed under ekstraordinære forhold, jf. også § 35 samt bemærkningerne hertil.

Nr. 6

For at sikre Grønland den nødvendige indflydelse og opsamling af "knowhow" til gavn for telekommunikation i landet, kan Landsstyret fastsætte regler om, at koncessionshaveren pålægges at medvirke i internationale og nationale samarbejdsorganisationer.

Overholdelse af vedtagelser truffet i det internationale og nationale samarbejde på telekommunikationsområdet. Koncessionshaver kan således forpligtes til at sikre overholdelse af internationale og nationale aftaler på dette område.

Nr. 7

Landsstyret kan fastsætte regler om tilsyn med koncessionshaveres virksomhed, på det koncessionerede område, herunder fastsætte regler om principper for regnskabsføring og regnskabsaflæggelse, optagelse af lån, samt udbygning og vedligeholdelse. Alle er forhold, der skal sikre Landsstyret indsigt i, at koncessionshaveren driver virksomheden på en for borgerne og samfundet tilfredsstillende måde på det koncessionerede område.

Til § 6

Til stk. 1

For uddybning af samtrafikbegrebet henvises til afsnit VII i de almindelige bemærkninger.

Ved rimelige anmodninger om indgåelse eller ændring af aftaler om samtrafik forstås anmodninger, som – hvis de blev imødekommet – ikke vil have negative konsekvenser for eksempelvis de berørte net eller tjenesters integritet, og som ikke vil kræve udbygninger af net eller lignende, som ikke kan gennemføres uden

væsentlige tekniske eller økonomiske problemer for den udbyder, som anmodningen rettes til.

Erfaring fra andre lande viser, at samtrafikbehovet naturligt vil indebære:

- a. Basal udveksling af trafik, jf. nr. 1 og 2,
- b. for internet, for eksempel i form af et udvekslingspunkt for Grønland, en "IX" (Internet exchange point). Udveksling af transittrafik, som er trafik der passerer gennem en udbyders netværk for at nå sin destination i en anden udbyders netværk.
- c. Udveksling af særlige tjenestefaciliteter, jf. nr. 1 og 2,
- d. for taletelefoni, for eksempel A-nr. overførsel som betyder, at den kaldende abonnents nummer overføres til den kaldte abonnent med henblik på visning hos denne (vis nummer).
- e. Åben adgang til nummerressourcer og nummeroplysninger, herunder adgang til internet-relaterede navne og adresser, jf. nr. 1 og 2.
- f. Benyttelse af bæretjenester, jf. nr. 3, hvilket typisk vil dreje sig om en fast forbindelse mellem nettermineringspunkter / terminerende i særlige samtrafikpunkter på centraler eller pakkekoblet transport med given kapacitet og kvalitet, efter de på Grønland anvendte protokoller, mellem nettermineringspunkter eller terminerende i særlige samtrafikpunkter på centraler.
- g. Samhusning, jf. nr. 4. Det vil sige adgang til at placere udstyr og etablere sammenkobling i koncessionshavers tekniske bygninger for at undgå konkurrenceforvridende ekstraomkostninger.

Listen er ikke udtømmende.

Samtrafikydelse skal, så vidt det er teknisk muligt, leveres på et tidspunkt og i en kvalitet som ønsket og uden tekniske begrænsninger i anvendelsesmulighederne.

Til stk. 2

Bestemmelsen fastslår, at samtrafikken skal ske på vilkår, der er ikke-diskriminerende og til omkostningsbaserede priser.

Forpligtelsen om ikke-diskrimination indebærer et krav om ikke-diskriminerende, rimelig og saglig adfærd på et objektive grundlag. Herved forstås, at vilkårene for to eller flere parter, der anmoder om indgåelse af en aftale om samtrafik hos den samme part, som udgangspunkt skal være ens, hvis forholdene er ens. Desuden indebærer kravet om ikke-diskrimination, at den, der indgår en aftale om samtrafik med en sådan part, har krav på adgang på samme vilkår, som den pågældende part anvender internt.

Det foreslås, at taksten for bæretjenesterne ikke skal være afhængig af trafikvolumen, men være baseret på forbindelsens kapacitet, med mindre parterne enes om noget andet. Taksten, der betales af andre udbydere, skal ligeledes anvendes internt hos koncessionshaveren ved dennes særskilte regnskab for konkurrenceudsatte tjenester. Herved opnås dels, at andre udbydere ligestilles med

koncessionshaver, hvad angår omkostningsstrukturen for baretjenesterne, dels gives der mulighed for, at der kan tilbydes tjenester til brugerne med forskellige takststrukturer, herunder også takster, der ikke er afhængige af trafikmængden.

Taksterne for disse samtrafikydelse bør i udgangspunktet være omkostningsægte efter samme beregningsprincipper som nævnt i afsnittet om forsyningspligtunderskud, med tillæg af et rimeligt overskud, der fastsættes som en procentsats af den beregnede omkostning. Procentsatsen fastsættes ved tekstanmærkning på Landstingsfinanslov.

Offentliggørelse af en samtrafikaftale kan ske ved fremsendelse af denne til Telestyrelsen, som gør fremsendte samtrafikaftaler tilgængelige for offentligheden på internettet.

Til stk. 3

Telestyrelsen skal træffe afgørelser i de konkrete tilfælde om, hvad der udgør en rimelig anmodning om samtrafik. Landsstyret kan fastsætte de nærmere principper for omfang, priser og vilkår for samtrafik. Skal Telestyrelsen afgøre en sag om samtrafik, og har Landsstyret ikke fastsat regler i medfør af § 6, stk. 1, vil Telestyrelsen skulle behandle sagen på grundlag af nærværende landstingsforordning.

Til stk. 4

Det er essentielt for andre udbydere, at deres samtrafikydelse ikke risikerer at blive afbrudt eller begrænset i tilfælde af en tvist med koncessionshaver, herunder eventuelle tvister om overtrædelse af eneretten eller koncessionen, eller tvister om betaling med videre. Derfor kan Landsstyret fastsætte regler om, at en eventuel afbrydelse eller begrænsning af samtrafikydelsen kun kan ske efter tilladelse fra Telestyrelsen. Det bør dog tilstræbes, at koncessionshaverens krav ikke skal stilles ringere end hvad normalt ville være tilfældet i forbindelse med manglende betalingsevne hos aftageren af samtrafikydelsen.

Til stk. 5

Ved alvorlig driftsforstyrrelse tænkes bl.a. på den risiko, der måske kan være for, at andre udbyderes udstyr eller trafik generer koncessionshavers netværk i en sådan grad, at normal funktionsmåde af netværket ikke kan opretholdes. I disse tilfælde vil det være nødvendigt for koncessionshaver at kunne gribe ind og afbryde kilden til sådanne forstyrrelser uden at afvente tilladelse fra Telestyrelsen.

Til § 7

Til stk. 1

Bestemmelsen fastslår, at koncessionshaverens anbringelse af teleinstallationer, som omfatter telekabler og ledninger med videre, skal ske i overensstemmelse med de til enhver tid gældende regler i landstingsforordning om arealanvendelse og planlægning.

Til stk. 2

Det offentliges interesse i opretholdelse og udbygning af telekommunikation i det grønlandske samfund er tungtvejende. Koncessionshaver har derfor en ret til at anbringe teleinstallationer på samt at få adgang til privat og offentligt område under forudsætning af, at det sker på en passende hensynsfuld måde. Der skal ved anbringelse af teleinstallationer tages hensyn til ejeren eller brugerens ønsker herunder, at:

- Pladsanvendelsen skal begrænses.
- Udstyret anbringes diskret. Kabler føres langs paneler eller i allerede eksisterende kabelbakker således at den visuelle fremtoning tilstræbes uændret.

I forbindelse med teleinstallationer, som ejeren/brugeren selv skal benytte, som for eksempel et nettermineringspunkt, er koncessionshaver kun forpligtet til at følge ejerens/brugers ønsker med hensyn til udstyrets placering, såfremt det ikke vil medføre et væsentligt øget materiale- og/eller tidsforbrug.

Til stk. 3

Det forudsættes, at koncessionshaver forudgående underretter ejeren eller brugeren forinden adgang til fremmed, offentligt og privat ejendom, ønskes.

Koncessionshaver skal ved planlægningen tage størst mulig hensyn til ejeren/brugeren det pågældende sted. Koncessionshavers ret til adgang uden retskendelse begrænser sig til tilsyn og arbejde begrundet i opretholdelse af telenettets funktionalitet. Telenettets funktionalitet skal i den sammenhæng forstås, som en bredere samfundsinteresse i, at der opretholdes en velfungerende teleinfrastruktur og ikke i koncessionshavers interesse i, at teleinstallationerne hos den pågældende ejer eller bruger fungerer med henblik på, at sikre en indtægt til koncessionshaveren fra denne.

Til stk. 4

Koncessionshaver er erstatningspligtig efter de almindelige erstatningsretlige regler for tab, der måtte blive påført ejeren eller brugeren af ejendommen.

Til § 8

Bestemmelsen indebærer, at ingen uden forudgående tilladelse fra koncessionshaveren må påbegynde en aktivitet, der kan forstyrre eller beskadige koncessionshaverens teleinstallationer. Bestemmelsen sikrer, at koncessionshaveren inddrages, hvis der skal udføres en aktivitet, der indebærer en risiko for forstyrrelse eller beskadigelse af en teleinstallation. Koncessionshaveren skal indgå i et samarbejde med den pågældende entreprenør/ejendomsejer med henblik på, at arbejdet kan udføres uden beskadigelse eller forstyrrelse af koncessionshaverens teleinstallationer.

Til § 9

Forstyrrelser, maskinelt svigt, fejlbetjeninger med videre kan få store konsekvenser for brugerne af de omfattede anlæg. Der kan være tale om driftstab hos virksomheder, som er afhængige af en fungerende teleinfrastruktur, ligesom der kan tænkes situationer, hvor en forstyrrelse eller forsinkelse i teleanlæg kan resultere i tab af menneskeliv, eksempelvis, hvis forstyrrelsen eller forsinkelsen opstår i de anlæg der benyttes i forbindelse med de maritime nød- og sikkerhedstjenester.

Bestemmelsen friholder koncessionshaveren for erstatningsansvar for følgerne af forstyrrelser, maskinelt svigt, fejlbetjeninger med videre i driften af de teleanlæg, der omfattes af Grønlands Hjemmestyres eneret.

Til § 10

Til stk. 1

Udover de oplysninger vedrørende koncessionen, som formanden og næstformanden i koncessionshavers bestyrelse skønner at have Landsstyrets interesse, jf. stk. 2, kan Landsstyret skriftligt pålægge formand og næstformand en pligt til, vedrørende koncessionen, at oplyse om alt, hvad Landsstyret måtte finde interessant, det vil sige også oplysninger, som ikke har den store politiske, økonomiske eller samfundsmæssige betydning.

Til stk. 2

Stk. 2 pålægger formanden og næstformanden i koncessionshaverens bestyrelse en pligt til at oplyse Landsstyret om forhold vedrørende koncessionen, der måtte skønnes at have Landsstyrets interesse. Det kan for eksempel være forhold af økonomisk betydning for selskabet eller forhold, som vil have en samfundsmæssig betydning for borgerne generelt eller for specifikke geografiske områder.

Til § 11

Til stk. 1

For at sikre Landsstyret den nødvendige faglige viden om telekommunikation, kan Landsstyret fastsætte regler om, at der i Telestyrelsen skal opbygges en faglig og strategisk viden om telekommunikation.

Bestemmelsen bemyndiger Landsstyret til at oprette en telestyrelse, som gennem vidensopsamling kan give en kompetent og sikker rådgivning, eller som minimum er i stand til at søge den ønskede information hos internationale eksperter. Hensigten er, at Telestyrelsen skal være uafhængig af Landsstyret, jf. § 12.

Oprettelse af en telestyrelse forventes først at blive aktuel, hvis der træffes beslutning om yderligere liberalisering af det grønlandske telemarked.

Landsstyret bemyndiges til at fastsætte de nærmere regler om, hvorledes Telestyrelsen skal udføre de opgaver, som er henlagt til Telestyrelsen i medfør af stk.

2-5, herunder regler om, hvor lang tid Telestyrelsen har til behandling af sager jf. stk. 2, nr. 4, 5 og 6.

Til stk. 2

Med forslaget er det tilstræbt at placere hovedparten af opgaverne hos Telestyrelsen, som udarbejder udkast til ny lovgivning, herunder de nødvendige bekendtgørelser, udkast til beslutningsoplæg til brug for landsstyrebeslutninger med mere. Det pågældende direktoratet er dog fortsat ansvarlig for indholdet i det af Telestyrelsen leverede, hvorfor det er direktoratet, der forestår den endelige fremlæggelse af materialet for henholdsvis Landsstyre og Landsting.

Nr. 1

På grundlag af den faglige og strategiske viden om telekommunikation, skal Telestyrelsen rådgive Landsstyret i alle telekommunikationsforhold.

Telestyrelsen er forpligtet til løbende at orientere det til enhver tid ansvarlige landsstyremedlem for telekommunikation om den telepolitiske udvikling i samfundet. Når der erkendes et behov herfor, har Telestyrelsen pligt til at fremsende et projektforslag til godkendelse i Landsstyret med anmodning om, at der udarbejdes lovgivning, eller at der tages politiske beslutninger inden for rammerne af gældende lovgivning, det vil sige Telestyrelsen skal være proaktiv.

Nr. 2

Som en del af det lovforberedende arbejde har Telestyrelsen en forpligtelse til at indsamle statistisk materiale fra telekommunikationsområdet samt overvåge udviklingen såvel nationalt som internationalt.

Målet er at kunne forsyne de politiske beslutningstagere med en faktuel viden som grundlag for udarbejdelse af lovgivning og vedtagelse af politiske beslutninger således, at alle borgere, virksomheder og offentlige myndigheder får adgang til en effektiv, billig og tidssvarende telekommunikation eller, at der kan opnås et bredere udbud af tjenester, samt at der skabes valgfrihed for borgerne ved at kunne vælge mellem flere udbydere.

Nr. 3

Efter anmodning fra landsstyreområdet gennemfører Telestyrelsen det lovforberedende arbejde med udarbejdelse af en eventuel redegørelse til Landstinget og et beslutningsgrundlag for den ønskede lovgivning til Landsstyret.

Telestyrelsen udarbejder udkast til lovgivning, herunder forordninger og bekendtgørelser på telekommunikationsområdet med tilhørende bemærkninger til forordningen. Telestyrelsen gennemfører også de nødvendige høringer samt udarbejder forslag til endelige beslutningsoplæg til Landsstyret.

Herudover udarbejder Telestyrelsen for Landsstyret og landsstyreområdet forslag til besvarelser af spørgsmål fra Landstinget og fra offentligheden.

Det pågældende landsstyreområde er fortsat ansvarlig for indholdet af det af Telestyrelsen leverede, hvorfor det er det pågældende direktorat, der forestår den endelige fremlæggelse af materialet for henholdsvis Landsstyret og Landstinget.

Nr. 4

På baggrund af forslag fra koncessionshaver, udarbejder Telestyrelsen forslag til vilkår og priser for teletjenester i det koncessionerede område og i forsyningspligtområderne. Eksempelvis kan der være behov for at revidere vilkår eller regulere taksten for eksisterende teletjenester i det koncessionerede område. Endvidere vil Telestyrelsen, på baggrund af forslag fra koncessionshaver, også skulle udarbejde forslag til vilkår og prisfastsættelse af nye teletjenester, såfremt disse indgår i koncessionen.

Telestyrelsen udarbejder herefter forslag til landsstyreområdet, som forelægger forslaget for Landsstyret til godkendelse.

Nr. 5

Telestyrelsen sagsbehandler alle klager over koncessionshaverens, forsyningspligtudbyderens samt tjenestudbyderes afgørelser, herunder regningsklager, sager om saldokontrolordninger, der ikke virker efter hensigten, forbrug foretaget efter at klagers telefon er bortkommet, fortolkning af aftalevilkår, overdragelse af abonnement med videre.

Nr. 6

Telestyrelsen behandler klager vedrørende vilkår og priser for indgåede samtrafikaftaler mellem en koncessionshaver og en tjenestudbyder om køb af trafikkapacitet i koncessionshavers offentlige telekommunikationsinfrastruktur.

Bestemmelsen indebærer, at frivillige aftaler om samtrafik mellem parterne er hovedreglen. Kan der ikke opnås enighed mellem parterne, fastsætter Telestyrelsen vilkår og priser for samtrafik.

Nr. 7

Telestyrelsen fører tilsyn med koncessionen, forsyningspligten og andre tjenestudbydere. Alle telekommunikationsanlæg (trafikmaskinen) og teletjenester, hvor eneretten til at etablere disse teleanlæg eller adgangen til at udbyde disse teletjenester ikke er liberaliseret, hører ind under det koncessionerede område.

Telestyrelsen skal føre tilsyn med, at de krav, der er stillet til koncessionshaveren opfyldes. Tilsynet kan gennemføres som besøg eller ved anmodning om udlevering af oplysningspligtige data. Som en helt overordnet sikring af, om koncessionshaveren lever op til de krav, der er opstillet i koncessionen, skal Telestyrelsen med passende mellemrum gennemføre en kvalitetsmåling af telekommunikationsinfrastruktur og teletjenester ud fra en sammenligning af forholdene i Grønland med forholdene i andre lande.

Der skal i forbindelse med tilsynet også gennemføres forbrugeranalyser, der kan retfærdiggøre forsyningspligtens omfang, samt indsamles dokumentation for en eventuel reduktion eller udvidelse af forsyningspligten.

Nr. 8

Telestyrelsen fører tilsyn med overholdelse af forordningen og de i medfør heraf fastsatte regler og vilkår. Tilsynet gennemføres ved, at Telestyrelsen afkræver det materiale af udbydere af teletjenester, der skønnes relevant for at gennemføre tilsynet, jf. § 13, udleveret.

Nr. 9

Telestyrelsen skal på Landsstyrets vegne og i samarbejde med de danske myndigheder varetage relationerne til internationale organisationer på telekommunikationsområdet, for eksempel International Telecommunication Union (ITU), International Telecommunications Satellite Organization (ITSO) og European Regulator's Group (ERG).

Til stk. 3

Anordning nr. 38 af 23. januar 2004 om ikrafttræden for Grønland af lov om radiofrekvenser gælder for anvendelse af radiofrekvenser samt modtagelse af radiosignaler i Grønland.

Grønlands Hjemmestyre har, i henhold til delegation fra Ministeren for Videnskab, Teknologi og Udvikling, kompetencen til at administrere og føre tilsyn med overholdelse af anordningen og administrative forskrifter udstedt i medfør heraf (bekendtgørelse om gebyrer i forbindelse med anvendelse af radiofrekvenser i Grønland, bekendtgørelse for Grønland nr. 72 af 13. januar 2005 om anvendelse af radiofrekvenser ved tilladelse, bekendtgørelse for Grønland nr. 73 af 13. januar 2005 om anvendelse af radiofrekvenser uden tilladelse samt om radioprøver og kaldesignaler m.v. og bekendtgørelse nr. 82 af 13. januar 2005 om fastlæggelse af rammerne for anvendelse og indbyrdes prioritering af de samlede radiofrekvensressourcer i Grønland).

Denne delegation indebærer bl.a., at Grønlands Hjemmestyre:

- udsteder tilladelser til frekvensanvendelse i Grønland, herunder indkrævning af gebyrer herfor,
- udsteder kaldesignaler og identifikationsnumre,
- udsteder certifikater til amatørradio- og amatørtelesatellitjenesten,
- fører tilsyn med overholdelse af anordningen og administrative forskrifter udstedt i medfør heraf, samt
- fastsætter regler om prøve for anvendelse af radiofrekvenser og regler om udstedelse og brug af kaldesignaler.

Radioforvaltningen, som administrativt er placeret i Direktoratet for Boliger og Infrastruktur, varetager i dag forvaltningen af radiokommunikationsområdet. Ved forslaget § 11, stk. 3, overføres denne forvaltning til Telestyrelsen. Formålet er at

kunne opnå en synergieffekt ved at samle kompetencerne vedrørende radio- og telekommunikation, som er konvergerende områder.

Til stk. 4

Klager over koncessionshaver, tjenesteudbyder, eller forsyningspligtudbyder behandles i første omgang af virksomheden selv. Herefter behandles klagen i første instans af Telestyrelsen. I anden instans vil en klage over Telestyrelsens afgørelse skulle behandles i Teleklagenævnet, jf. § 20, stk. 1. Hensigten med, at Telestyrelsens afgørelser i medfør af § 11, stk. 2, nr. 5 og 6, ikke kan indbringes for Landsstyret er at hindre en uendelig klagemulighed for at spare samfundets ressourcer.

Behandling i Telestyrelsen og/eller Teleklagenævnet udelukker ikke domstolsprøvelse efter grundlovens § 63.

Til stk. 5

Landsstyret bemyndiges til at henlægge andre opgaver end de nævnte til Telestyrelsen. Denne bemyndigelse gives for at kunne anvende kompetencerne bedst muligt. Opgaverne skal indgå naturligt i Telestyrelsens øvrige opgaver.

Følgende opgaver kunne tænkes henlagt til Telestyrelsen:

Landsstyreområdet for Boliger og Infrastruktur varetager postområdet med følgende opgaver: rådgivning af Landsstyret om regulering af postforhold og lovgivning samt sagsbehandling af konkrete enkeltsager.

I henhold til landstingslov nr. 11 af 15. december 1987 om foranstaltning mod forstyrrelser af radiomodtagning kan Landsstyret delegerer kompetencen til at føre tilsyn med overholdelse af forordningen og de administrative forskrifter udstedt i medfør heraf til Grønlands Televæsen (nu TELE Greenland A/S).

TELE Greenland A/S har som koncessionshaver fået delegeret kompetencen til at træffe foranstaltninger mod forstyrrelse af radiomodtagning. TELE Greenland A/S er pålagt at udføre opgaven med at sikre, at udstråling eller anden afgivelse af elektrisk energi fra elektriske apparater og anlæg ikke forstyrrer radiomodtagning. Tele Greenland A/S kan ved konstatering af forstyrrelse bl.a. give ejeren/brugeren af det forstyrrende apparat eller anlæg påbud om at bringe apparatet eller anlægget i overensstemmelse med reglerne, herunder træffe foranstaltninger med hensyn til filtrering, afskærmning, frekvensændring eller indskrænkning af benyttelsestiden således, at den forstyrrende udstråling eller anden afgivelse af energi formindskes til en grad, der sikrer forstyrrelsesfri modtagning af radiofoni og fjernsyn på det pågældende sted.

Det ville være naturligt, at lade Telestyrelsen varetage området for forstyrrelse af radiomodtagning.

Andre opgaver end de overfor nævnte vil kunne henlægges til Telestyrelsen, såfremt disse kan indgå som en naturlig del heraf.

Til § 12

Hensigten med den foreslåede bestemmelse er bl.a., at præcisere, at Landsstyrets instruksadgang overfor Telestyrelsen omfatter den samlede tilsynsfunktion, herunder også de aktiviteter, der ikke umiddelbart knytter sig til en enkelt konkret afgørelse. Det er eksempelvis Telestyrelsens iværksættelse af udrednings- og analyseopgaver i tilknytning til tilsynsaktiviteterne, indhentning af ekstern juridisk, økonomisk eller telefaglig bistand hertil, Telestyrelsens interne tværgående overvejelser om planlægning og udøvelse af tilsynet, samt udvalgte fokusområder med videre.

Til § 13

Med bestemmelsen fastsættes en adgang for Telestyrelsen til at indsamle en lang række informationer fra koncessionshaveren og tjenesteudbyderne på det liberaliserede område. Informationerne er en blanding af selskabsoplysninger, der skal hemmeligholdes, jf. § 14, og oplysninger, der kan benyttes i informationsformidlingen til offentligheden og til det politiske system.

Telestyrelsen indsamler alle relevante informationer om priser, kvalitet og forbrugerønsker i telesektoren ved med passende mellemrum at gennemføre forbruger- og markedsanalyser.

Endvidere vil Telestyrelsen kunne indsamle alt materiale, der måtte være relevant i forbindelse med tilsynsforpligtelsen.

Til § 14

Der er med bestemmelsen henvist til § 29 i kriminalloven men, der er ikke i lovteksten foretaget en positiv henvisning til bestemmelsen blandt andet under hensyn til den forventede revision af kriminalloven for Grønland.

Bestemmelsen indebærer, at alene forsætlig overtrædelse af tavshedspligten er kriminaliseret. Fastsættelse af foranstaltning sker således i henhold til kriminalloven.

Til § 15

Til stk. 1

For at gøre det muligt at beregne, hvor meget der skal indbetales i afgift, samt at vurdere og begrænse omfanget af krydssubsidiering og vurdere effekten af fastsatte forsyningspligtpriser, bemyndiges Landsstyret til at bestemme, at koncessionshaver skal opdele regnskaberne i de enkelte teletjenester.

Krydssubsidiering betyder, at et underskudsgivende aktivitetsområde finansieres med overskuddet fra profitable aktiviteter. Krydssubsidiering kan både forekomme

indenfor samme produkt/tjeneste og mellem forskellige produkter/tjenester. Der kan ved krydssubsidiering være risiko for, at en udbyder overfører midler fra eksempelvis et koncessioneret eneretsområde til et liberaliseret område, til skade for konkurrenterne på det liberaliserede område.

Formuleringen "i samme grad, som det ville være påkrævet, hvis disse aktiviteter blev forestået af et retligt uafhængigt selskab" indebærer, at:

- der for hvert regnskabsområde skal udarbejdes et særskilt internt regnskab omfattende såvel resultatopgørelse som balance,
- intern afregning af ydelser, for eksempel varer og tjenester, mellem de enkelte forretningsområder, skal ske ud fra forretningsmæssige principper, og at overførsel af kapital, herunder indskud af ansvarlig kapital, mellem de enkelte forretningsområder skal ske ud fra et markedsøkonomisk princip,
- ydelser, der er omfattet af en eventuel samtrafikforpligtelse, skal leveres på samme vilkår til tredjemand som mellem de enkelte forretningsområder, og
- de pågældende regnskaber er undergivet aktindsigt efter offentlighedslovens almindelige bestemmelser, når de er afleveret til Telestyrelsen.

Til stk. 2

Stk. 2 bemyndiger Landsstyret til at fastsætte nærmere regler om regnskabsaflæggelsen, herunder fra hvilket tidspunkt den regnskabsmæssige adskillelse skal være gennemført. Baggrunden for dette er, at det kan tage lang tid at få omstruktureret en virksomheds regnskaber således, at de passer til det af Landsstyret krævede.

Landsstyret kan tillige fastsætte regler for, hvornår regnskaberne skal indsendes til Telestyrelsen.

Endvidere kan Landsstyret fastsætte regler for, hvilke regnskabsmæssige principper, der skal være opfyldt. Landsstyret kan herudover fastsætte regler for hvilke regnskabsområder, der skal aflægges særskilt.

Til § 16

Den uafhængige stilling, Telestyrelsen har med hensyn til varetagelsen af tilsynsfunktioner, indebærer, at der ikke vil være kontakt mellem Telestyrelsen og Landsstyret om tilsynsfunktionernes varetagelse, herunder om de afgørelser, Telestyrelsen træffer i forbindelse hermed. Landsstyret kan derfor have behov for at blive orienteret af Telestyrelsen om forhold, navnlig på tilsynsområdet, som Landsstyret skønnes at have interesse i at være bekendt med, eksempelvis:

- Sager af hastende karakter, som ikke kan vente til den årlige redegørelse jf. § 17 stk. 2

- Afgørelser der kan få vidtrækkende konsekvenser for den grønlandske telesektor og samfundet i almindelighed.
- Tendenser i telesektoren nationalt og internationalt, som må forventes at få konsekvenser for indretningen af telemarkedet på sigt.

Det er Telestyrelsen, der vurderer, i hvilket omfang der er behov for en orientering og tager initiativ hertil. For at sikre den nødvendige åbenhed, forudsættes orienteringen at ske skriftlig, eventuelt suppleret med mundtlig orientering.

Til § 17

Til stk. 1

Med den foreslåede bestemmelse afgør Telestyrelsen af egen drift og uafhængig af såvel det politiske niveau som forskellige sektorinteresser, i hvilket omfang og på hvilke områder, man finder det relevant at igangsætte udredninger og undersøgelsesaktiviteter i forbindelse med udøvelse af tilsynet.

Disse udredninger og undersøgelsesaktiviteter finansieres af telesektoren, det vil sige der er tale om indtægtsdækket virksomhed. Hvert år fastsættes ved skøn ud fra tidligere års regnskaber et beløb i Telestyrelsens budget til finansieringen heraf. Hvor meget der er til rådighed, fastsættes ved driftsbevilling i Landstingsfinanslov, og der er således tale om en rammebevilling til driftsudgifterne. Konkret finansierer telesektoren denne virksomhed ved, at der opkræves en afgift, jf. § 28, stk. 1. Denne afgift fastsættes ved tekstanmærkning på Landstingsfinanslov.

Til stk. 2

Telestyrelsen skal herudover forelægge Landsstyret forslag til områder eller problemstillinger, hvor der er behov for at iværksætte større sektorfinansierede udredninger eller undersøgelser.

Til stk. 3

Ud over de undersøgelser og udredninger, som Telestyrelsen på egen hånd løbende foretager som led i tilsynsaktiviteterne, jf. stk. 1, er det hensigten med den foreslåede bestemmelse, at give Landsstyret adgang til at pålægge Telestyrelsen at iværksætte sektorfinansierede udredninger og undersøgelser med fremadrettet, telepolitisk sigte.

Til § 18

Telestyrelsen pålægges årligt at afgive en beretning til Landsstyret, omfattende:

- samlede tilsynsaktiviteter, herunder vurdering af den hidtidige tilsynsindsats og eventuelle overvejelser om den fremtidige varetagelse heraf, samt
- de erfaringer Telestyrelsen har indhøstet vedrørende det samlede retsgrundlag for telesektoren, og de anbefalinger det giver anledning

til med hensyn til eventuelle behov for ændringer eller udbygning af dette.

Det vil være naturligt, at der også heri indgår eventuelle konklusioner og anbefalinger på grundlag af de tværgående udredninger og analyser, som Telestyrelsen i årets løb har iværksat i tilknytning til tilsynsaktiviteterne.

Endvidere vil årsberetningen skulle indeholde status for forsyningspligtudbyderens opfyldelse af forsyningspligten samt forhold vedrørende forbrugerbeskyttelsen, som måtte være relevante.

Til § 19

Til stk. 1

Det foreslås, at Landstyret kan nedsætte et teleklagenævn. Formålet med Teleklagenævnet er at give koncessionshavere, teleudbydere og forsyningspligtudbydere en mulighed for at klage over Telestyrelsens afgørelser til et sagkyndigt nævn, der besidder de nødvendige kvalifikationer for behandling af tvisten. Teleklagenævnet er i sin virksomhed uafhængig af Landsstyret, som ikke har instruksbeføjelse overfor Teleklagenævnet i dets udførelse af sin virksomhed.

Behandling i Teleklagenævnet udelukker ikke domstolsprøvelse efter grundlovens § 63.

Til stk. 2

Bestemmelsen fastslår, at Teleklagenævnet består af 1 formand, 2 medlemmer og 1 eller flere stedfortrædere for formanden. De 2 medlemmer skal have henholdsvis økonomiske og teletekniske sagkundskaber. Dette er en forudsætning for Teleklagenævnets virke, idet der i en liberaliseringssituation forventes sager af kompliceret teleteknisk og økonomisk karakter. Formanden og de 2 øvrige medlemmer udpeges for en periode på 2 år, med mulighed for genvalg.

Til stk. 3

Hensigten med at Landsdommeren udpeger Teleklagenævnets formand og stedfortræder er at gøre valget af formand uafhængigt af det administrative og politiske system i Grønlands Hjemmestyre. Den udpegede formand, og stedfortrædere for denne, skal have bestået en juridisk embedseksamen. Da formålet med Teleklagenævnet er, at det skal være et domstolslignende organ, som kan være et alternativ til de almindelige domstole, forudsættes, at den udpegede formand og stedfortrædere for denne så vidt muligt skal være i besiddelse af samme kvalifikationer og erfaringsgrundlag, som kræves for udnævnelse som dommerfuldmægtig.

Til stk. 4

Stk. 4 fastslår, at Teleklagenævnets øvrige 2 medlemmer udpeges af Landsstyret efter indstilling fra telebranchen i Grønland. Ved udvælgelsen skal der lægges vægt på uafhængighed af lokale brancheinteresser, hvorfor det kan blive nødvendigt at

udpege medlemmer, som ikke er bosiddende i Grønland. I det omfang der ikke findes en brancheorganisation, som kan stå for indstillingen, er det Landsstyrets opgave at indhente indstillinger fra et repræsentativt udsnit af virksomhederne i telebranchen. Med telebranchen menes virksomheder, hvis væsentligste forretningsområde er formidling af telekommunikation eller anlæg og drift af telekommunikationsinfrastruktur.

Landsstyret kan ikke udpege medlemmer, som ikke er indstillet af telebranchen.

Til stk. 5

Stk. 5 forpligter Landsstyret til at fastsætte regler om en forretningsorden. I forretningsordenen vil bl.a. blive fastsat regler for indkaldelse til møder, referater og udtræden af Teleklagenævnet.

Til stk. 6

Stk. 6 pålægger Landsstyret at stille sekretariatsbistand til rådighed for Teleklagenævnet. Sekretariatsbistanden skal medvirke til forberedelse og afholdelse af Teleklagenævnets møder. Det er hensigten, at sekretariatet skal kunne afvise klager, der ikke er omfattet af Teleklagenævnets kompetence, jf. bemærkningerne til § 20, stk. 1. Endvidere står sekretariatet for opfølgning på Teleklagenævnets beslutninger.

Der påregnes ikke på nuværende tidspunkt etableret et egentlig sekretariat, idet sekretariatsbistanden forventes varetaget af personer, der er placeret i selve direktoratet for, det til enhver tid, for telekommunikation, ansvarshavende landsstyreområde.

Til stk. 7

Stk. 7 pålægger Teleklagenævnet at afgive en årsberetning om sin virksomhed til Landsstyret. Dette er bl.a. begrundet i Landsstyrets behov for at holde sig orienteret om omfanget og beskaffenheden af Teleklagenævnets arbejde således, at Landsstyret kan sikre sig, at Teleklagenævnet varetager de forordningspålagte opgaver, og således at Teleklagenævnet også kan gøre opmærksom på eventuelle problemer i relation til forudsætningerne for varetagelsen af opgaverne.

Til § 20

Til stk. 1

Bestemmelsen fastslår Teleklagenævnets overordnede opgaver. Teleklagenævnet skal behandle klager over Telestyrelsens afgørelser jf. § 11, stk. 2, nr. 5 og 6.

Dette indebærer, at Teleklagenævnets sekretariat kan afvise klager, der ikke er omfattet af Teleklagenævnets kompetence, herunder klager, der ikke har været behandlet af Telestyrelsen. Klagen over en afvisning foretaget af sekretariatet kan indbringes for Teleklagenævnet, hvis klageren fremsætter ønske herom. Indbringelsen sker i givet fald ved sekretariatets foranstaltning.

Til stk. 2

Det fremgår af bestemmelsen, at det tilstræbes, at Teleklagenævnets afgørelser vedrørende klager over de i stk. 1 anførte forhold foreligger senest 3 måneder efter, at de er forelagt for nævnet.

Det kan eksempelvis i samtrafiksager være af afgørende betydning, at afgørelser foreligger hurtigst muligt, idet dette kan have afgørende betydning for de konkurrencemæssige muligheder, den enkelte udbyder har.

Til stk. 3.

Sagsbehandlingen foregår skriftligt. I den forberedende sagsbehandling sørger sekretariatet for, at de oplysninger, som er relevante for Teleklagenævnets afgørelse, fremgår af sagen.

Til § 21

Bestemmelsen giver hjemmel til, at Landsstyret fastsætter udfyldende bestemmelser om Teleklagenævnets virksomhed.

Landsstyret vil kunne fastsætte regler om, hvilke opgaver Teleklagenævnet kan behandle. Landsstyret vil eksempelvis kunne fastsætte regler om, at Teleklagenævnet også skal varetage rådgivningsopgaver, herunder anbefalinger til eventuelle analyser og udredninger samt anbefalinger til eventuelle lovændringer.

Bemyndigelsen indebærer, at Landsstyret kan fastsætte regler vedrørende form og indhold af årsberetning. Der vil for eksempel kunne fastsætte regler om, Telestyrelsen skal afgive en beretning omfattende:

- beskrivelse af hvilke sager, der har været indbragt for Teleklagenævnet,
- erfaringer Teleklagenævnet har gjort vedrørende de sager, der har været indbragt for nævnet og de anbefalinger, det kan give anledning til eventuelle ændringer eller udbygning af dette, samt
- konklusioner og anbefalinger på grundlag af de afgørelser, som Teleklagenævnet har afsagt.

Opremsningen er ikke udtømmende.

Hvis der viser sig behov herfor, vil Landsstyret kunne fastsætte regler om budget og regnskab.

Landsstyret vil endvidere kunne fastsætte regler om, at en af Telestyrelsen truffet afgørelse skal indgives til Teleklagenævnet inden for nærmere fastsatte tidsfrister. Såfremt tidsfristen ikke overholdes, kan Teleklagenævnet afvise at behandle klagen. Klager kan dog stadig bringe sagen for domstolene.

Teleklageævnet er primært oprettet for at tage sig af de store og vidtrækkende sager af kompliceret teleteknisk karakter. Derfor er der indsat en adfærdsregulerende bestemmelse, som hjemler, at der kan indføres et gebyr på for at indbringe en sag for Teleklagenævnet. Dette er begrundet med, at det ikke er formålet med Teleklagenævnet, at det skal behandle sager af bagatelagtig karakter. Der er ligeledes hjemmel til, at Landsstyret kan beslutte, at gebyret tilbagebetales, hvis klageren får helt eller delvist medhold.

Til § 22

Med bestemmelsen fastsættes en adgang for Teleklagenævnet til at indsamle informationer, som skønnes relevant med henblik på afgørelse, fra koncessionshaver, forsyningspligtudbydere og tjenesteudbydere.

Informationerne er en blanding af selskabsoplysninger, der skal hemmeligholdes, jf. § 14, og oplysninger, der kan benyttes i informationsformidling til offentligheden og til det politiske system.

Til § 23

Der er med bestemmelsen henvist til § 29 i kriminalloven men, der er ikke i lovteksten foretaget en positiv henvisning til bestemmelsen blandt andet under hensyn til den forventede revision af kriminalloven for Grønland.

Bestemmelsen indebærer, at alene forsætlig overtrædelse af tavshedspligten er kriminaliseret. Fastsættelse af foranstaltning sker således i henhold til kriminalloven.

Til § 24

Bestemmelsen præciserer, at Teleklagenævnets afgørelser ikke kan indklages for anden administrativ myndighed. Afgørelser vil dog altid kunne indbringes for domstolene i henhold til grundlovens § 63, jf. dog stk. 2.

Til stk. 2

Det følger af stk. 2, at indbringelse for domstolene skal ske senest 8 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende. Dette er begrundet i, at parterne skal have mulighed for at indrette sig efter afgørelsen og ikke skal afvente en indsigelse i en uforholdsmæssig lang periode med tab til følge.

Til § 25

Bestemmelserne i kapitlet har til formål at sikre alle slutbrugere adgang til en række basale teletjenester på rimelige vilkår og til rimelige priser.

Forsyningspligt handler grundlæggende om at sikre udbud af basale teletjenester til de grupper eller områder, der med overvejende sandsynlighed ikke vil få udbudt basale teletjenester på et frit marked.

Med basale teletjenester menes for nærværende PSTN/ISDN telefoni, samt adgang til internettet via disse. Da der ikke er tale om et statisk begreb, vil det jævnlige skulle vurderes om nye tjenester er blevet så udbredte, at de bør omfattes af forsyningspligten. Det kunne for eksempel være ADSL og andre former for bredbånd. En mere radikal løsning er at definere en bærelinie som en basal teletjeneste. Her vil det være op til den enkelte bruger at beslutte, hvilke tjenester, der skal overføres via bærelinien. Det kunne eksempelvis være telefoni (VoIP), internet eller radio/tv.

Til stk. 1

Landsstyret kan udpege forskellige forsyningspligtudbydere på forskellige teletjenester.

Ved Landsstyrets udpegning af forsyningspligtudbydere skal der lægges vægt på, at det eller de udpegede selskaber ved udpegningen allerede har en dominerende markedsandel. Bestemmelsen giver også mulighed for, at der kan udpeges én forsyningspligtudbyder for dele af de generelle forsyningspligtområder, for eksempel basal taletelefoni og en anden forsyningspligtudbyder for andre teletjenester.

Koncessionsbestemmelserne indeholder en forpligtelse for koncessionshaveren til at udbyde teletjenester til befolkningen i hele Grønland på lige vilkår. Landsstyret vil på samme måde, ved at fastsætte de forsyningspligtige teletjenester og krav til disse samt ved at udpege forsyningspligtudbydere, kunne sikre befolkningen basale teletjenester.

Nr. 1

Bestemmelsen bemyndiger Landsstyret til at træffe bestemmelse om, hvilke teletjenester der skal være forsyningspligtige. Baggrunden for dette er, at efterhånden som teletjenester liberaliseres i henhold til § 2, vil koncessionsbestemmelserne blive udtømt.

Ved afgørelsen af om en teletjeneste skal gøres forsyningspligtig, skal der lægges vægt på, om teletjenesten er generelt udbredt, og om den er økonomisk vigtig for samfundet. De omfattede teletjenester kan være de teletjenester, der, jf. § 2, stk. 1 og 2, kan undtages fra Hjemmestyrets eneret. Herudover kan for eksempel særlige forsyningspligtigheder til nærmere afgrænsede grupper af handicappede, en landsdækkende nummeroplysningstjeneste og en bredt dækkende oplysningstjeneste for udenlandske numre gøres forsyningspligtige. I takt med den teknologiske udvikling vil kravene til de forsyningspligtige teletjenester kunne ændres.

Nr. 2

Bestemmelsen i stk. 1, nr. 2, vil danne grundlag for en afgrænsning af, hvilke ydelser og faciliteter, der skal indgå i de enkelte forsyningspligtigheder.

Nr. 3

Landsstyret bemyndiges desuden til at fastsætte regler vedrørende den nærmere afgrænsning af leveringspligten for de forsyningspligtige teletjenester. Bestemmelsen vil bl.a. danne grundlag for fastsættelse af regler om, hvorvidt der er forsyningspligt uden for by- og bygdezone.

Det foreslås, at Landsstyret bemyndiges til at fastsætte den nærmere afgrænsning af forsyningspligten. Idet det er meget dyrt for samfundet at forsyne ensomtliggende beboelser uden for by- og bygdezone, vil der for disse ensomtliggende beboelser kunne fastsættes en forsyningspligt, som kræver en egenbetaling fra brugeren ud over en vis beløbsstørrelse. Dette vil indebære, at ensomtliggende fåreavlere, rensdyravlere, outfittere, fangstpladser og lignende, selv skal finansiere resten af omkostningerne for oprettelse af teleinstallationer, når omkostningerne til disse overstiger den fastsatte beløbsstørrelse.

Til stk. 2

Bestemmelsen fastlægger, hvad forsyningspligt indebærer. I forsyningspligtbegrebet ligger således først og fremmest en leveringspligt, der indebærer, at de ydelser, der er omfattet af forsyningspligten, skal stilles til rådighed for enhver myndig borger i Grønland, der anmoder herom, og som opfylder eventuelle fastsatte betingelser jf. stk. 1, nr. 2 og 3.

Der kan være force majeure lignende situationer, hvor opfyldelse af forsyningspligten ikke er mulig, herunder eksempelvis i situationer, hvor forsyningspligtudbyderens personale er omfattet af en arbejdskonflikt af et omfang, der i praksis gør det umuligt, teknisk og økonomisk, for forsyningspligtudbyderen at opfylde forsyningspligten ved brug af eget personale. Hvorvidt en sådan situation foreligger, vil afhænge af en konkret vurdering i den enkelte sag.

Forsyningspligten gælder endvidere alene inden for de rammer, der fremgår af regler og vilkår, der fastsættes for forsyningspligtudbyderen. Forsyningspligten er således ikke i alle tilfælde ubetinget, idet forsyningspligtudbyderen, for eksempel i medfør af de nævnte vilkår eller regler, eventuelt vil kunne stille krav om sikkerhedsstillelse med videre over for aftageren af forsyningspligtjenesten.

For manglende opfyldelse af den fastsatte forsyningspligt kan der idømmes bøde, jf. § 36.

Til stk. 3

For at forsyningspligten ikke skal blive illusorisk, foreslås det, at Landsstyret vil kunne stille krav til prissætningen for den forsyningspligtige teletjeneste. Formålet med denne bestemmelse er ikke, at Landsstyret i alle tilfælde skal godkende priser på forsyningspligtjenester på det liberaliserede område. Målet er, at der kan fastsættes et loft for, hvor meget prisen på en forsyningspligtjeneste må stige i en given periode, ligesom der eventuelt kan fastsættes en maksimalpris for, hvad den enkelte forsyningspligtjeneste kan udbydes til.

Ved fastsættelse af loft over prisstigninger og maksimalpriser, skal der i vidt omfang tages hensyn til forsyningspligtudbyderens muligheder for at agere på markedsmæssige vilkår. En mulighed vil være at fastsætte maksimalpriser efter en kurv af takster sat i relation til forbrugerprisindekset, en model, der kendes fra andre lande, eventuelt suppleret med et loft over stigningstakten i den enkelte takst.

Til § 26

Til stk. 1

Med denne bestemmelse fastsættes, at udbydere, der er pålagt forsyningspligt vedr. liberaliserede teletjenester, kan få dækket dokumenterede underskud ved udførelse af den eller de pålagte opgaver.

Det underskud, der kan kræves dækket, skal være et samlet underskud ved levering af den pågældende forsyningspligtige teletjeneste. Se nærmere herom i afsnit VI i de almindelige bemærkninger.

Til stk. 2

Med bestemmelsen gives Landsstyret hjemmel til at fastsætte nærmere regler om kravene til forsyningspligtudbydere med hensyn til dokumentationen for, at der foreligger et underskud som nævnt i stk. 1. Det forudsættes eksempelvis, at underskuddet er dokumenteret ved revisorpåtegnet regnskab, som overholder de, i de almindelige bemærkninger afsnit VI, fastsatte principper.

Landsstyret kan ikke heri fastsætte nærmere regler for selve det beregningsgrundlag, der skal anvendes ved opgørelsen af et eventuelt forsyningspligtunderskud. Regler herom forudsættes fastsat med hjemmel i stk. 5.

Til stk. 3

Denne bestemmelse fastslår, at det er Telestyrelsen, som på grundlag af regler fastsat i medfør af stk. 5, og efter fremlæggelse af dokumentation, som krævet i regler udstedt med hjemmel i stk. 2, der fastslår, hvorvidt der er fremlagt tilstrækkelig dokumentation til at berettigg og dermed udløse en underskudsdekning. Telestyrelsens afgørelse kan indbringes for Teleklagenævnet.

Til stk. 4

Bestemmelsen præciserer, at forsyningspligtudbyderen kun har ret til at få dokumenterede og godkendte forsyningspligtunderskud på det liberaliserede område dækket.

Til stk. 5

Landsstyret kan med hjemmel i stk. 5 fastsætte nærmere regler om, hvordan underskud skal beregnes, tidsfrister for fremlæggelse af sådanne beregninger, efterfølgende opkrævning af afgift og tidsfrister herfor. Det vil heri indgå, at afgift indbetales til Telestyrelsen, som herefter udbetaler underskudsdekningen til forsyningspligtudbyderen. Denne procedure og det faktum, at der skal ske en finanslovsfastsættelse af selve bidragenes størrelse, vil indebære, at der er en vis

tidsmæssig forsinkelse, fra det konstateres, at forsyningspligtudbyderen er berettiget til underskudsdekning, til udbetaling heraf kan ske. For at sikre et velkendt udgangspunkt for den enkelte tjenesteudbyders økonomiske forhold forudsættes det, at den opkrævede afgift kendes forud for det enkelte finansår, og underskudsdekning forudsætter derfor, at forsyningspligtunderskuddet er varslet overfor Telestyrelsen før det pågældende finansår i form af et budget.

Til § 27

Til stk. 1

Bestemmelsen muliggør, at der indføres en særlig forbrugerbeskyttelse på forsyningspligtområdet. Der er tale om en skærpet regulering af standardvilkår og kvalitetskrav. Forsyningspligtudbydere er også underlagt de regler, der fastsættes for den generelle regulering af udbud af teletjenester, jf. § 30.

Sikring af grundlæggende brugerrettigheder kan blandt andet omfatte:

- 1) at der som grundlag for ethvert kundeforhold skal foreligge en skriftlig kontrakt, minimumskrav til måden, hvorpå kontrakten skal indgås, udbyderens oplysningsmæssige forpligtelser, samt minimumskrav til kontraktens indhold og til de i kontrakten indeholdte vilkår, herunder minimumskrav til indholdet af kontraktvilkår om maksimale bindingsperioder, varsling af pris- og vilkårsændringer, sikkerhedsstillelse, opsigelse og afbrydelse blandt andet i forbindelse med misligholdelse fra slutbrugerens side,
- 2) minimumskrav vedrørende tilslutning og anvendelse af terminaludstyr og tilrådighedsstillelse af særlige tekniske grænseflader,
- 3) pligt til at stille særlige funktioner og faciliteter til rådighed for slutbrugere, herunder pligt til eventuelt at stille disse funktioner og faciliteter gratis til rådighed for slutbrugerne, og til at gøre slutbrugerne opmærksom på de nævnte funktioner og faciliteter, samt
- 4) opfyldelse af særlige brugergruppers, herunder handicappedes, behov.

Til stk. 2

Der foreslås en reguleringsform i form af fastsættelse af administrative forskrifter, hvor Telestyrelsen fører tilsyn med overholdelsen. I de administrative forskrifter fastsættes minimumskrav til forsyningspligtudbyderens standardvilkår og indholdet heraf.

Slutbrugere vil kunne klage til Telestyrelsen over manglende overholdelse.

Med hensyn til indholdet af de administrative forskrifter kan der blive fastsat egentlige indholdsmæssige minimumskrav til de kontrakter, der indgås mellem udbyderen og slutbrugeren, jf. også § 30. Der kunne for eksempel blive fastsat minimumskrav til:

- kompensations- og tilbagebetalingsordninger i tilfælde af udbyderens manglende opfyldelse,
- regler for misligholdelse og opsigelse, samt
- krav om offentliggørelse af de anvendte kontraktvilkår.

Herudover kan der i administrative forskrifter fastsættes minimumskrav til kvaliteten af de udbudte tjenester. Kravene hertil bør som udgangspunkt fastsættes med henblik på som minimum at sikre en fastholdelse af det nuværende kvalitetsniveau.

Til stk. 3

Stk. 3 indeholder en sikkerhedsklausul i form af en bestemmelse, der giver mulighed for at indføre regler om, at abonnementsvilkårene skal forhåndsgodkendes. Dette gøres for at sikre størst mulig gennemskuelig for slutbrugerne. Det kan i den forbindelse indgå i de nærmere regler for godkendelse af abonnementsvilkårene, at Telestyrelsen ved godkendelse heraf skal høre de relevante forbrugermyndigheder i det omfang, der er tale om forhold, der ikke er særskilt reguleret i bekendtgørelser udstedt med hjemmel i denne forordning.

Til § 28

Telebranchen finansierer Telestyrelsen, Teleklagenævnet og eventuelle forsyningspligtunderskud. Dette princip anvendes i store dele af verden. Langdistancekommunikation er telekommunikation mellem byer og bygder, samt til og fra udlandet.

Til stk. 2

Afgiftens størrelse vil blive fastsat på Landstingsfinansloven. Afgiften opkræves som en afgift på langdistancekommunikation i engrosleddet, fordi de administrative omkostninger herved minimeres samtidig med, at alle tjenesteudbydere vil bidrage hertil forholdsmæssigt. Det anses for hensigtsmæssigt, at afgiften tydeligt opdeles i en afgiftskomponent til dækning af Telestyrelsens og Teleklagenævnets budget, og en komponent til dækning af eventuelle forsyningspligtunderskud. Der kan fastsættes forskellige afgiftsniveauer for forskellige dele af langdistancekommunikationen.

Indtil liberaliseringsprocessen tager sin begyndelse, vil koncessionshaver være den eneste udbyder på markedet og vil således også være den eneste, der finansierer Telestyrelsen og Teleklagenævnet. Efterhånden som flere udbydere kommer til, vil de komme til at betale en forholdsmæssig del af denne afgift gennem deres køb af langdistancekommunikation af koncessionshaveren.

Til § 29

Bestemmelsen sikrer mulighed for at stille visse minimumskrav til ejere af og udbydere af telekommunikationsinfrastruktur eller teletjenester. Der vil herunder også være hjemmel til at fastsætte regler, der retter sig imod ejere af såkaldte

"interne net", der er etableret "bag ved" det eller de pågældende abonnentnumre, herunder eksempelvis et internt tele- og omstillingsanlæg mellem flere geografisk adskilte filialer af en virksomhed. Der er mulighed for at pålægge samme adgangskrav til nye tjenester i takt med at de måtte blive indført.

De pågældende minimumskrav skal sikre, at det vil være muligt at give alle slutbrugere adgang til at foretage gratis opkald til en alarmtjeneste, til minimum én opkaldsbaseret, landsdækkende nummeroplysningstjeneste, og til eventuelle andre, samfundsvigtige teletjenester af samme karakter, som de ovenfor nævnte.

Til § 30

Til stk. 1

Hensigten med denne bestemmelse er at kunne differentiere reguleringen af teletjenester, der udbydes til slutbrugere således, at dele af reguleringen kun finder anvendelse i forhold til udbud af telekommunikationsinfrastruktur eller teletjenester, som hovedsagelig er bestemt til ikke-erhvervsmæssig anvendelse hos slutbrugeren. Dette vil eventuelt kunne ske således, at dele af bestemmelserne kun gøres obligatoriske i forhold til ikke-erhvervsdrivende slutbrugere, mens kravene enten helt udelades i forhold til erhvervsdrivende slutbrugere, eller kun gælder i det omfang, de ikke er fraveget ved aftale.

Derudover er det hensigten at søge at differentiere bekendtgørelsesreguleringen således, at dele af denne kun finder anvendelse på udbud af teletjenester, hvor der sker en forbrugsafhængig debitering.

Det er hensigten, at bekendtgørelsesreguleringen som udgangspunkt skal gælde generelt, uanset karakteren af det pågældende tjenesteudbud. Der vil således som udgangspunkt gælde den samme regulering for alle typer teletjenester, herunder taletelefoni, ISDN-tjenester, internettjenester med videre.

Til stk. 2

Nr. 1

Bestemmelsen kan bl.a. udnyttes til at fastsætte regler om, at der som grundlag for ethvert kundeforhold skal foreligge en skriftlig kontrakt.

Der kan i forbindelse hermed bl.a. fastsættes bestemmelser om, hvordan selve kontraktindgåelsen skal ske og om slutbrugers fortrydelsesadgang.

For så vidt angår kravet om skriftlighed, kan der fastsættes regler, der giver mulighed for en mere fleksibel opfyldelse heraf, for eksempel således at kontraktindgåelsen kan ske elektronisk, i det omfang det kan ske på betryggende vis eksempelvis ved anvendelse af elektroniske signaturer.

Derudover kan der fastsættes minimumskrav til, hvilke forhold der skal indgå i den skriftlige kontrakt, herunder at alle kontrakter skal indeholde oplysninger om:

- priser,
- leveringstider,
- kvalitets- og serviceniveauer,
- supplerende tjenester og faciliteter, som skal tilbydes slutbrugerne,
- kompensations- og tilbagebetalingsordninger gældende for kundeforholdet, hvis der er mangler ved den aftalte tjeneste,
- vilkår for opsigelse og afbrydelse i tilfælde af misligholdelse fra slutbrugerens side,
- minimumskrav til kontraktvilkår vedrørende konsekvenserne af manglende betaling fra slutbrugerens side, herunder navnlig rammer for adgangen til at opsiges eller afbrydes et kundeforhold.

Bekendtgørelsesreguleringen kan ligeledes omfatte krav om, at de anvendte kontrakter indeholder oplysninger om sikkerhedsstillelse, bindingsperioder i kontrakter, varslingsregler i forbindelse med pris- og vilkårsændringer og afbrydelser af den pågældende tjeneste med videre, og om udbydernes oplysningspligt på disse områder.

Bekendtgørelsesreglerne vedrørende afbrydelse af en teletjeneste kan bl.a. omfatte krav om, at det, når bortses fra tilfælde af svig, gentagne tilfælde af for sen betaling eller manglende betaling, som udgangspunkt kun er den berørte (ikke-betalte) teletjeneste og/eller abonnement eller dele heraf, der kan afbrydes, og ikke eventuelle andre teletjenester, som den pågældende slutbruger ligeledes har abonnement på.

Bekendtgørelsesreguleringen kan således bl.a. indebære, at udbyderen i tilfælde af misligholdelse vedrørende én telefonlinie ikke samtidig kan lukke øvrige telefonlinier, som den pågældende kunde måtte have. Baggrunden herfor er navnlig fastnet-abonnementernes karakter af livline, herunder telefonens funktion som adgangsvej til en offentlig alarmtjeneste.

Der vil ikke med hjemmel i bestemmelsen kunne stilles krav om, at udbydere af telekommunikationsinfrastruktur eller teletjenester skal forelægge Telestyrelsen deres kontraktvilkår til forudgående godkendelse, jf. dog hjemlen hertil i § 27, stk. 3, for så vidt angår forsyningspligtudbyderens kontraktvilkår.

Nr. 2

Bestemmelsen giver Landsstyret hjemmel til at fastsætte regler om minimumskrav vedrørende tilslutning og anvendelse af terminaludstyr og tilrådighedsstillelse af særlige tekniske grænseflader, herunder pligt for udbydere til på forespørgsel at give nærmere definerede oplysninger om teletekniske specifikationer.

Nr. 3

Bestemmelsen giver bemyndigelse til at fastsætte regler om, at udbydere af offentlig telekommunikationsinfrastruktur eller teletjenester skal tilbyde slutbrugerne en række særlige funktioner og faciliteter i forbindelse med et teleselskabs generelle udbud af offentlig telekommunikationsinfrastruktur eller teletjenester til slutbrugere, herunder eventuelt krav om at disse faciliteter og funktioner stilles gratis til rådighed.

I reguleringen heraf vil også kunne indgå krav om, at udbydere af offentlig telekommunikationsinfrastruktur eller teletjenester til slutbrugere eksplicit skal gøre slutbrugerne opmærksom på de pågældende faciliteter og orientere om mulighederne for at anvende disse.

Der er tale om funktioner og faciliteter som for eksempel specificeret regning, spærring for visse typer udgående opkald, løbende udsvingskontrol, det vil sige en aftalt overvågning af, at forbruget ikke afviger mere end en vis procentandel fra de foregående måneders forbrug, og en alarmering af slutbrugeren, hvis dette sker, og saldokontrolordninger, det vil sige ordninger, hvor slutbrugeren angiver et loft over det maksimale forventede forbrug, kombineret med en alarmering af slutbrugeren, hvis det således fastsatte loft overskrides.

Der vil i medfør af bestemmelsen kunne fastsættes specifikke krav til de enkelte funktioner og faciliteter. Det er dog hensigten, at kravene så vidt muligt vil blive udformet, så de åbner mulighed for en fleksibel opfyldelse. Der vil således ved udmøntningen af hjemlen primært skulle tages udgangspunkt i det overordnede beskyttelsesformål.

Nr. 4

Bestemmelsen giver hjemmel til, at Landsstyret kan stille særlige krav til udbydere af offentlig telekommunikationsinfrastruktur eller teletjenester om udformningen af de slutbrugerprodukter, der udbydes, med henblik på opfyldelse af særlige brugergruppers, herunder handicappedes, behov, herunder særlige funktionaliteter eksempelvis til høre-, syns- eller bevægelseshæmmede brugere.

Til stk. 3

Bestemmelsen præciserer Landsstyrets adgang til at foretage en differentiering mellem forskellige typer aftaleforhold, for eksempel udbyderes aftaler med henholdsvis erhvervsdrivende og ikke-erhvervsdrivende slutbrugere. Differentieringen vil eksempelvis kunne ske ved, at visse bestemmelser kun finder anvendelse i forhold til ikke-erhvervsdrivende slutbrugere, eller at det for visse bestemmelsers vedkommende gøres muligt i erhvervsmæssige aftaleforhold at fravige reguleringens krav.

En differentiering vil være relevant, hvor begrundelsen for den pågældende regulering primært er et ønske om at beskytte ikke-erhvervsdrivende slutbrugere, og hvor en anvendelse af den pågældende regulering, også i forhold til erhvervsdrivende slutbrugere, ikke i realiteten vil være i disse slutbrugeres interesse, fordi dette vanskeliggør eller umuliggør levering af teleydelser på de vilkår og til de priser, som denne gruppe af slutbrugere efterspørger.

Til § 31

Bestemmelsen giver Landsstyret hjemmel til at fastsætte regler om, at udbyderens fastsættelse af priser og vilkår for de enkelte teletjenester skal være uafhængig af det formål, de pågældende teletjenester anvendes til, og ikke må bevirke, at slutbrugeren

tvinges til at aftage eller betale for ydelser, der ikke er nødvendige for den teletjeneste, der er anmodet om.

Til § 32

Betalingstelefoner omfatter telefonboks samt alle andre offentlige tilgængelige betalingstelefoner. Der kan stilles krav til placering og udformning af betalingstelefonanlæggene, således at de også kan anvendes af handicappede. Bestemmelsen indebærer endvidere en hjemmel til, at Landsstyret kan fastsætte regler om betalingstelefoner, som for eksempel omfatter krav om sikring af gratis opkald til alarmtjenesten samt krav om, at oplysning om priser og lignende fremgår i umiddelbar nærhed af betalingstelefonen.

Til § 33

Til stk. 1

Bestemmelsen indebærer, at ejere af telekommunikationsinfrastruktur og udbydere af telekommunikationsinfrastruktur eller teletjenester har et ansvar for at sikre, at oplysninger om personers korrespondancer ikke er tilgængelige for uvedkommende.

Derved er der foretaget en differentiering mellem stk. 2, der handler om brud på fortroligheden med hensyn til den trafik, der foregår via den pågældende telekommunikationsinfrastruktur og teletjenester, og stk. 1, der omhandler foranstaltninger for at sikre, at oplysninger som nævnt ikke er tilgængelige for uvedkommende.

Undladelse af at overholde bestemmelsen kan sanktioneres med bøde, jf. § 36.

Til stk. 2

Bestemmelsen fastslår, at udbyderen af telekommunikationsinfrastruktur eller en teletjeneste og dennes ansatte ikke uberettiget må videregive eller udnytte oplysninger om andres brug af nettet eller tjenesten eller om indholdet heraf, som de får kendskab til i forbindelse med det pågældende udbud af telekommunikationsinfrastruktur eller teletjenester. De pågældende skal tillige træffe foranstaltninger for at sikre, at oplysninger som nævnt ikke er tilgængelige for uvedkommende.

Bestemmelsen præciserer, at forbuddet også gælder for den, der er eller har været ansat hos udbydere af telekommunikationsinfrastruktur eller teletjenester.

Bestemmelsen retter sig ikke alene mod udbydere af telekommunikationsinfrastruktur eller teletjenester, men også imod ejere af telekommunikationsinfrastruktur, der er etableret til eget brug, herunder eksempelvis telekommunikationsinfrastruktur, som en flerhed af slutbrugere til eget brug har etableret og eventuelt tillige forestår driften af.

Stk. 2 retter sig således også imod personer, der er eller har været ansat hos en ejer eller udbyder af telekommunikationsinfrastruktur eller teletjenester, eller som i øvrigt er eller har været beskæftiget med opgaver, der udføres efter aftale med disse. Forpligtelsen til at sikre, at nettet og tjenesterne er forsvarligt indrettet, retter sig alene mod selve ejeren eller udbyderen af telekommunikationsinfrastruktur eller teletjenesten, jf. stk. 1.

For så vidt angår ansatte i relation til ejere af telekommunikationsinfrastruktur eller teletjenester, vil der ud over formelt ansatte kunne være tale om andre personer, som ikke nødvendigvis er formelt ansat, men som ud fra en konkret vurdering må sidestilles hermed, for eksempel fordi de forestår driften af det pågældende net, fører tilsyn hermed eller lignende.

Med hensyn til videregivelse af oplysninger om andres brug af telekommunikationsinfrastruktur eller teletjenesten eller indholdet heraf, vil der eksempelvis ikke være tale om en uberettiget videregivelse, hvis oplysningerne videregives til et konsulentfirma, som for ejeren af en telekommunikationsinfrastruktur eller for udbydere af telekommunikationsinfrastruktur eller teletjenester foretager en undersøgelse om nettets sikkerhed eller lignende, idet der dermed vil være tale om, at oplysningerne alene skal anvendes til internt brug. Sådanne sagkyndige medhjælpere vil også være omfattet af forpligtelsen om ikke at videregive oplysninger til uvedkommende.

Overtrædelse af bestemmelsen kan sanktioneres med bøde, jf. § 36.

Til § 34

Bestemmelsen giver hjemmel til, at Landsstyret kan fastsætte regler om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred inden for telesektoren, bl.a. regler om behandling af personoplysninger i forbindelse med tilrådgivningsstilling af offentligt tilgængelige teletjenester inden for offentlig telekommunikationsinfrastruktur, herunder især via det tjenesteintegrerede digitalnet (ISDN) samt behandling og opbevaring af data.

Til § 35

Til stk. 1

Der foreslås indsat en bemyndigelsesbestemmelse, der omfatter beredskabssituationer og sikring af samfundsvigtig telekommunikation og den i den forbindelse nødvendige telekommunikationsinfrastruktur i andre ekstraordinære situationer, hvorom Landsstyret kan fastsætte de nærmere regler. Bestemmelsen omfatter dermed beredskabssituationer i krigstid, men også katastrofer og andre ekstraordinære situationer, hvor der er fare for en overbelastning af telekommunikationsinfrastrukturen, er omfattet.

Landsstyret vil bl.a. kunne fastsætte regler, som indeholder krav om sikring af de fornødne tekniske funktioner og personelle beredskab med henblik på alarmeringssituationer over for offentligheden, opretholdelse af prioriteret kommunikation med videre i forbindelse med større ulykker, orkan- og stormflodssituationer og andre ekstraordinære situationer.

Landsstyrets fastsættelse af regler, skal ikke være mere byrdefuld end formålet nødvendiggør, og disse fordres fastsat således, at der ikke herved sker en uhensigtsmæssig konkurrenceforvridning mellem selskaber, der opererer på samme marked eller i samme branche. Udgifterne forbundet med overholdelse af de fastsatte regler dækkes af de pågældende udbydere af telekommunikationsinfrastruktur og teletjenester.

Bemyndigelsen giver mulighed for, at der kan fastsættes regler vedrørende pligter for udbydere af telekommunikationsinfrastruktur og teletjenester i forbindelse med teleberedskabet, som består af følgende hovedområder: 1) prioriteringer i telekommunikationsinfrastruktur og teletjenester, 2) fysisk beskyttelse af telekommunikationsinfrastruktur og teletjenester, og 3) retningslinier for tilvejebringelse og opretholdelse af samfundsvigtig telekommunikation.

Til stk. 2

Bemyndigelsen i stk. 2 gør det muligt at fastsætte en tilsvarende forpligtelse for offentlige myndigheder samt offentlige og private virksomheder og institutioner vedrørende de i stk. 1 nævnte forhold.

Til § 36

Ved udmåling af bøder som følge af overtrædelser af de i bestemmelsen nævnte regler, bør der tages et særligt hensyn til den økonomiske fordel den pågældende part enten har opnået, har tilsigtet at opnå eller den interesse vedkommende har haft ved overtrædelse af bestemmelserne.

Til § 37

Bestemmelsen fastsætter hjemmel til, at i forskrifter udstedt med hjemmel i forordningen kan fastsættes kriminalretlig foranstaltning i form af bøde.

Til § 38

Til stk. 1

Her skal opmærksomheden specielt rettes mod kriminallovens § 116, stk. 3, hvorefter genstande, der er af væsentlig betydning for lovovertræders udførelse af lovligt erhverv ikke må konfiskeres, medmindre ganske særlige omstændigheder taler herfor.

Til stk. 2

Stk. 2 sikrer, at konfiskationen sker til fordel for landskassen og ikke til fordel for statskassen, som forudsat i kriminalloven.

Til § 39

Bestemmelsen foreslår, at forordningen træder i kraft den 1. januar 2007.

Samtidig ophæves landstingsforordning nr. 10 af 28. oktober 1993 om telekommunikation og teletjenester, som er ændret ved Landstingsforordning nr. 12 af 6. november 1997.

Bekendtgørelser udstedt i medfør af de nævnte landstingsforordninger forbliver dog i kraft, indtil de særskilt ophæves eller ændres.

Til § 40

Bestemmelsen sikrer, at landstingsforordning nr. 10 af 28. oktober 1993, forbliver i kraft for de dansk-amerikanske forsvarsområder indtil nærvædrende landstingsforordning sættes i kraft for disse områder jf. stk. 2.

Til stk. 2

Det foreslås at forordningsforslaget, på samme måde som den gældende lovgivning, kan sættes i kraft for de dansk-amerikanske forsvarsområder, der er oprettet i henhold til traktat af 27. august 1951 om forsvaret af Grønland.